

የባሪያው ምሥጢራት

ማርቆስ 8:27-9:50

ምሥጢር «በአንድ ጊዜ ለአንድ ሰው ብቻ የምትናገረው ነገር ነው» ይባላል። ኢየሱስ በተለያዩ ጊዜያት ልዩ «ምሥጢራትን» ለደቀ መዛሙርቱ አካፍሏል። በዚህ ክፍል ውስጥ ደግሞ ሦስት ምሥጢራት ቀርበዋል። ክርስቲያኖች እግዚአብሔር የሚፈልገውን ዓይነት ሕይወት ለመኖር ከፈለጉ እነዚህን መንፈሳዊ ምሥጢራት ተረድተው ከሕይወታቸው ጋር ማዛመድ ይኖርባቸዋል።

1. መከራን መቀበል ወደ ክብር ይመራል (ማር. 8:27-9:13)

ኢየሱስ ደቀ መዛሙርቱን ለዚህ ግላዊ ስብሰባ ሲያዘጋጃቸው ቆይቷል። ይህም በኢየሩሳሌም ምን እንደሚገጥመው የሚናገርበት ጊዜ ነበር። ቀደም ሲል ጫፍ ጫፉን የነገራቸው ሲሆን፤ አሁን ሙሉ በሙሉ በግልጽ ሊነግራቸው ፈልጓል። ለስብሰባው ማካሄጃ ከቤተሳይዳ በስተ ሰሜን አርባ ኪሎ ሜትሮች ርቃ የምትገኘውን የቂሣሪያ ፊልጽስዩስ ከተማን ነበር የመረጠው። ይህች ከተማ ከውሃ የሄርሞን ከተማ ሥር ትገኝ ነበር። ከተማዬቱ ስያሜዋን ያገኘችው ከአውግስጦስ ቂሣርና ሄሮድስ ፊልጽስ ሲሆን፤ በውስጧ ለአውግስጦስ መታሰቢያነት የተበረከተ የእምነበረድ ቤተ መቅደስ ተሠርቶ ነበር። ይህ ለርም ክብር የተበረከተ ስፍራ ነበር። አሁን ያ ክብር በስፍራው የለም። የኢየሱስ ክርስቶስ ክብር ግን ለዘላለም ይኖራል።

ሀ) ምስክርነት (8:27-30)። ወደ ጓደኞችህ በመሄድ፤ «ሰዎች ስለ እኔ ምን ይላሉ?» እያልህ ብትጠይቅ በትዕቢት የተወጠርህ መስሎ ሊሰማቸው ይችላል። ሰዎች ስለ እኛ የሚያስቡት ወይም የሚናገሩት ነገር ምን ለውጥ ያመጣል? ነገር ግን ሰዎች ስለ ኢየሱስ ክርስቶስ የሚያምኑትና የሚያስቡት ነገር በጣም አስፈላጊ ነው። ምክንያቱም እርሱ የእግዚአብሔር ልጅና የኃጢአተኞች አዳኝ ነው።

ስለ ኢየሱስ ክርስቶስ ያለህ ምስክርነት የሕይወት ወይም የሞት ጉዳይ ነው (ዮሐ. 8:21፤ 24፤ 1ኛ ዮሐ. 2:22-27፤ 4:1-3)። የቂሣሪያ ዜጎች « ፈጣሪ ጌታ ነው! » ይሉ ነበር። ይህ ምስክርነት ታማኝ የሮም ዜጎች መሆናቸውን ቢያረጋግጥም፤ ከኃጢአታቸውና ከዘላለማዊ ሞት ሊታደጋቸው አይችልም ነበር። ሊያድነን የሚችለው «ኢየሱስ ጌታ ነው!» የሚለው ምስክርነት ብቻ ነው! (1ኛ ቆሮ. 12:1-3)። ይህም ምስክርነት ከልብ በመነጨ እምነት ሊታጀብ ይገባል (ሮሜ 10:9-10)።

ሰዎች ስለ ኢየሱስ የተለያዩ አስተሳሰቦችን መያዛቸው አስገራሚ ነገር ነው። ዛሬም ተመሳሳይ ሁኔታ ይታያል። አንዳንዶች መጥምቁ ዮሐንስ ነው ማለታቸው ግራ የሚያጋባ ነገር ነው። ምክንያቱም ዮሐንስና ኢየሱስ በየአደባባዩ አብረው ይታዩ ነበር። አገልግሎታቸውም ሆነ ባሕርያቸው የተለያዩ ነበር (ማቴ. 11:16-19)፤ ኢየሱስን ከዮሐንስ ለመለየት መቸገራቸው እንግዳ ነገር ይመስላል።

መጥምቁ ዮሐንስ «በኤልያስ መንፈስና ኃይል መጥቶ» (ሉቃስ 1:17) የፍርድ አገልግሎትን ነበር የሰጠው። ኢየሱስ ግን በትሕትናና በአገልጋይነት መንፈስ መጣ። ዮሐንስ ምንም ተአምር አልሠራም (ዮሐ. 10:41)። ኢየሱስ ግን ተአምራት ሠራ ነበር። የዮሐንስ አለባበስ የነቢዩ ኤልያስን ይመስል ነበር (2ኛ ነገ. 1:8፤ ማር. 1:6)። ሕዝቡ ኢየሱስን ከዮሐንስ ለመለየት እንዴት ተቸገሩ?

አንዳንዶች ኢየሱስ ከነቢያት አንዱ፤ በተለይም ኤርምያስ ሳይሆን እንደማይቀር ገመቱ (ማቴ. 16:14)። ኤርምያስ «አልቃሻው ነቢይ» ሲሆን፤ ኢየሱስ የኃዘን ሰው ነበር። ይህም በሁለቱ መካከል ሁነኛ ተመሳሳይነት እንደነበረ ያሳያል። ኤርምያስ እንደ ኢየሱስ ሕዝቡን ወደ እውነተኛ ንስሐ ይጠራ ነበር። በተጨማሪም፤ ኤርምያስና ኢየሱስ ከሕዝባቸው ተቀባይነት ያጡና ሰዎች ያልተረዱቸው፤ ሐሰተኛ የሃይማኖት መሪዎችንና የግብዝነት አምልኮ የኮነኑ፤ እንዲሁም ከባለሥልጣናት ስደት የደረሰባቸው በመሆናቸው ይመሳሰላሉ።

ኢየሱስ በሥራውና በቃላቱ ሁሉ እርሱ መሢሐና የእግዚአብሔር ልጅ መሆኑን የሚያረጋግጡ መረጃዎችን አሳይቷል። ይህም ሆኖ፣ ሕዝቡ ማንነቱን ሊረዱ አልቻሉም። ሕዝቡ በትጋት እውነትን መሻት ሲገባቸው፣ ሁሉም የሚለውን ተወዳጅ አስተሳሰብ ለመከተል መረጡ። ይህም ዛሬ ብዙ ሰዎች የሚፈጽሙት ስሕተት ነው። ወደ ጥፋት የመራቸውም ከእምነት ይልቅ አስተሳሰቦችን መከተላቸው ነበር። ሄልበርት ሁባርድ የተባሉ የሕዝብ አስተያየትን እንዲህ ሲሉ ገልጸውታል፡- «የመለየት ስጦታ ያላቸው ጥቂቶቹ ፍርድን መስጠት በሚሳናቸው ብዙኃን ተቃውሞ ሲሰነዘርባቸው ይስተዋላል።» ይሁን እንጂ ጥቂቶች ቢሆኑም የመለየት ስጦታ ያላቸውን ሰዎች የሰጠን ጌታ ምስጋና ይግባው!

የጴጥሮስ ምስክርነት ድፍረት የተሞላበትና የማያወላውል ነበር። የእኛም ምስክርነት እንዲሁ የጠነከረ ሊሆን ይገባል። «አንተ ክርስቶስ የሕያው እግዚአብሔር ልጅ ነህ» (ማቴ. 16:16)። ክርስቶስ የሚለው ስም፣ «የተቀባ፣ ተስፋ የተገባው መሢሕ» የሚል ፍች ይሰጣል። ነቢያት፣ ካህናትና ነገሥታት አገልግሎታቸውን በሚጀምሩበት ጊዜ ይቀቡ ነበር። ጌታችንም እነዚህን ሁሉ ሥልጣናት ይዞ ነበር።

ኢየሱስ ስለ እርሱ እንዳይናገሩ ያስጠነቀቃቸው ለምን ነበር? በአንድ በኩል፣ ደቀ መዛሙርቱ ራሳቸው ስለ እርሱና እርሱን ስለ መከተል ገና ብዙ መማር ያስፈልጋቸው ነበር። የሃይማኖት መሪዎቹ ስለ ክርስቶስ ግትር አቋም ስለ ወሰዱ፣ መሢሕነቱን ማወጁ የእግዚአብሔርን ዕቅዶች ከማንተት የተሻለ ሚና አይኖረውም ነበር። ተራ ሰዎች፣ የሚሠራቸውን ተአምራት ለመመልከት ቢፈልጉም፣ ለመልእክቱ ለመገዛት ግን አይፈልጉም። መሢሕነቱን ማወጁ ፖለቲካዊ ዓመፅ በመቀስቀስ ብዙ ጉዳት ሊያስከትል ይችል ነበር።

ለ) ግራ መጋባት (8:31-38)። ደቀ መዛሙርቱ በዚህ ጊዜ በክርስቶስ ማመናቸውን ስለ መሰከሩ (ነገር ግን ዮሐንስ 6:66-71 አንብብ)፣ ኢየሱስ ለሚያካፍላቸው «ምሥጢር» ዝግጁዎች ነበሩ። ይኸውም በመስቀል ላይ ይሞት ዘንድ ከእነርሱ ጋር ወደ ኢየሩሳሌም እንደሚሄድ ነበር። ከዚህ ጊዜ ጀምሮ፣ ማርቆስ ወደ

ኢየሩሳሌም ስለሚያደርጉት ጉዞ በሰፊው ይተርካል። በዋነኛነት የሚያተኩረውም እየቀረበ ስላለው የኢየሱስ ሞትና ትንሣኤ ነበር (9:30-32፤ 10:32-34)።

ይህ እወጃ ወይም ማስታወቂያ ደቀ መዛሙርቱን አስደነገጣቸው። እነርሱ እንደ መሰከሩት እርሱ በእርግጥ ክርስቶስ የእግዚአብሔር መሢሕ ከሆነ፤ የሃይማኖት መሪዎች ለምን አልተቀበሉትም? ለምንስ ይሰቅሉታል? መሢሐ ጠላቶቹን ሁሉ አሸንፎ ለእስራኤል የከበረ መንግሥት እንደሚመሠርት የብሉይ ኪዳን መጻሕፍት አልተነበዩም ነበርን? የሆነ ቦታ የሆነ ነገር በመበላሸቱ ደቀ መዛሙርቱ ግራ ተጋብተው ነበር።

እውነተኛ ስሜቱን ከመግለጽ የማይቆጠበው ጴጥሮስ ነበር ያሳስባቸውን ጉዳይ ይፋ ያወጣው። ከአንድ ደቂቃ በፊት በእግዚአብሔር ተመርቶ በኢየሱስ ማመኑን የመሰከረው ጴጥሮስ (ማቴ. 16:17)፤ በቀጣዩ ደቂቃ እንደማያምን ሰው የሰይጣንን አሳብ ያንጸባርቅ ጀመር! ይህም ከእግዚአብሔር ቃል ጋር በምንሟገትበት ጊዜ ለሰይጣን ውሸት በር እንደምንከፍት ያሳያል። ጴጥሮስ ጌታውን መገሠጽ ጀመረ። ማርቆስ ጌታችን አጋንንትን ለመገሠጽ ይህንኑ የጴጥሮስን የተግሣጽ ቃል እንደ ተጠቀመ ጠቅሷል (ማር. 1:25፤ 3:12)።

የጴጥሮስ ተቃውሞ የእግዚአብሔርን ፈቃድ ካለማወቁና ለጌታው ከነበረው ጥልቅ ፍቅር የመነጨ ነበር። ከአንድ ደቂቃ በፊት «ዓለት» የነበረው ጴጥሮስ ወዲያው ደግሞ የማሰናከያ ድንጋይ ሆነ። ዶክተር ካምፕቤል ሞርጋን እንዳሉት፤ «ኢየሱስን የሚወድና ዳሩ ግን የእግዚአብሔርን የአሠራር መንገድ የሚቃወም ሰው ለእግዚአብሔር የማሰናከያ ድንጋይ ነው።» ጴጥሮስ በመከራና በክብር መካከል ያለውን ግንኙነት ገና አልተረዳም ነበር። የኋላ ኋላ ግን ይህንኑ ትምህርት ይማርና በመልእክቱ ውስጥ ያተኩርበት ነበረ (1ኛ ጴጥ. 1:6-8፤ 4:13-5:10 አንብብ)።

ጌታችን ጴጥሮስን በገሠጸው ጊዜ ደቀ መዛሙርቱንም እንደገረመማቸው መገንዘቡ ጠቃሚ ነው። ምክንያቱም በጴጥሮስ አሳብ ተስማምተው ነበር። በአይሁዶች ልማዳዊ አተረጓጎም

በመጠመዳቸው ምክንያት መሢሐቸው መከራ የሚቀበልበትንና የሚሞትበትን ሁኔታ ለመረዳት አልቻሉም ነበር። አንዳንድ ነቢያት መሢሐ መከራ እንደሚቀበል የተነበዩ ሲሆን፤ ስለ ክብሩ የጻፉት ግን ብዙዎች ነበሩ። አንዳንድ የአይሁድ መምህራን መከራ የሚቀበለውና የሚነግሠው መሢሐ የተለያዩ ናቸው ብለው ያስቡ ነበር (1ኛ ጴጥ. 1:10-12 አንብብ)። የደቀ መዛሙርቱ ግራ መጋባት አለምክንያት አልነበረም ለካ።

ችግሩ ግን ሥነ መለኮታዊ ብቻ ሳይሆን፤ ተግባራዊም ጭምር ነበር። ኢየሱስ እነዚህን ደቀ መዛሙርት ስለ ጠራቸው በእርሱ ላይ የሚደርሰው ሁሉ በእነርሱም ላይ ይደርስ ነበር። እርሱ የመስቀሉን ሕይወት የሚጋፈጥ ከሆነ፤ ለእነርሱም እንዲህ ያለ ዕጣ ሊገጥማቸው ይችላል። ይህ ብቻ ከእርሱ ጋር ላለመስማማት በቂ ምክንያት ነበር። ለእርሱ ራሳቸውን አሳልፈው ቢሰጡም እንኳ ደቀ መዛሙርቱ በመስቀሉና በአክሊሉ መካከል ያለውን ግንኙነት አያውቁም ነበር። መከራ ወደ ክብር እንደሚለወጥ ከሚያሳየው የእግዚአብሔር አሳብ ይልቅ ያለ መከራ ወደ ክብር እንደሚደርስ የሚያስረዳውን የሰይጣን ፍልስፍና እየተከተሉ ነበር። ከእነዚህ አሳቦች መካከል ከልብህ የምትቀበለው የምትኖርበትንና የምታገለግልበትን መንገድ ይወስነዋል።

ማርቆስ 8:34 እንደሚያሳየው፤ ኢየሱስና ደቀ መዛሙርቱ ብቻቸውን ቢነጋገሩም ከሕዝቡ አልራቁም ነበር። ኢየሱስ ለሕዝቡ ለደቀ መዛሙርቱ ያስተማረውን አሳብ አስተማረ። ይኸውም እውነተኛ ደቀ መዝሙር ለመሆን የሚፈልግ ሰው ዋጋ መክፈል እንዳለበት የሚያስገነዝብ ነበር። አብዛኛው ሕዝብ የሚከተለው ተአምራትን ለመመልከት እንደሆነና የደቀ መዝሙርነትን ዋጋ ለመክፈል እንደማይፈልጉ ያውቅ ነበር።

ኢየሱስ ለእውነተኛ ደቀ መዝሙርነት ሦስት ቅድመ ሁኔታዎችን አስቀምጧል። (1) ሙሉ በሙሉ ራሳችንን ለእርሱ አሳልፈን መስጠት አለብን። (2) በመከራውና በሞቱ ልንተባበረው ይገባል። (3) ወደሚመራን ስፍራ ሁሉ በታዛዥነት ልንከተለው ይገባል። ለራሳችን የምንኖር ከሆነ ራሳችንን እናጣዋለን። ነገር

ግን ለእርሱና ለወንጌሉ ብለን ራሳችንን ብናጣ ራሳችንን እናገኛለን።

ራሳችንን የምንክደው ራሳችንን ለክርስቶስ አሳልፈን ስንሰጥና ፈቃዱን ለመታዘዝ ስንቆርጥ ነው። ይህ ለአንዴና ለዘለዓለም የምናደርገው ራስን የመካድ ውሳኔ በየዕለቱ መስቀሉን ተሸክመን እርሱን እንድንከተል ያነሣሣል። ይህ ከሰብአዊ እይታ አንጻር ራስን ማጣት ቢሆንም፣ ከመለኮታዊ እይታ አንጻር ራስን ማግኘት ነው። ለክርስቶስ በምንኖርበት ጊዜ የበለጠ እራሱን እየመሰልን እንሄዳለን። ይህም ልዩ ግለሰባዊ ማንነታችንን ፍንትው አድርጎ ያወጣዋል።

ነገር ግን እውነተኛ የደቀ መዝሙርነት ሕይወት እንድንኖር የሚያነሣሣን የክርስቶስና የወንጌሉ ጉዳይ ነው (ቍ. 35)። ራስን ማጣት ራስን የመስጠት እንጂ ተስፋ የመቁረጥ ጉዳይ አይደለም። ነገር ግን ታሪኩ ራስን በመስጠት ብቻ አያበቃም። ግላዊ ራስን የመስጠት ውሳኔ ወደ ተግባራዊ እርምጃ ሊመራን ይገባል። ይህም ወንጌሉን ለጠፋው ዓለም የማካፈል ኃላፊነት ነው። «ለእኔ» የሚለው ወደ ራስ ወዳድ ሃይማኖታዊ ገለልተኝነት ሊወስድ ስለሚችል፣ «እና ለወንጌሉ» በሚለው አሳብ ሚዛኑን መጠበቅ አለበት። ምክንያቱም የምንኖረው ለእርሱና ለሌሎችም ነውና።

ደቀ መዝሙርነት የትርፍና የኪሳራ ጉዳይ ነው። ይህም ሕይወታችንን የማባከን ወይም በሌሎች ሕይወት የማትረፍ ጥያቄ ነው። እዚህ ላይ ኢየሱስ የሰጠውን ጠንከር ያለ ማስጠንቀቂያ አጠገን። ሕይወታችንን በአንድ ጉዳይ ላይ ካዋልን በኋላ መልሰን የራሳችን ልናደርገው አንችልም። የሚያስተምረው ቀደም ሲል የእግዚአብሔር ልጅ ነህ ብለው የመሰከሩለትን ደቀ መዛሙርት መሆኑን አስተውል። የሚነግራቸው እንዴት ደኅንነትን አግኝተው ወደ መንግሥተ ሰማይ እንደሚሄዱ ሳይሆን፣ እንዴት ሕይወታቸውን እንደሚያድኑና በምድር ላይ ቆይታቸው ዕድሎቻቸውን በሚገባ መጠቀም እንዳለባቸው ነው። «ነፍስ ማጣት» ሕይወትን ከማባከን፣ እግዚአብሔር ሕይወትህ ትርጉም ይኖረው ዘንድ የሚሰጥህን ታላላቅ ዕድሎች ካለመጠቀም ጋር ተመጣጣኝ ነው። «ዓለሙን ሁሉ አትርፈህ»

በሰዎች ፊት ስኬታማ ልትሆንና በእግዚአብሔር ፊት በምትቆይበት ጊዜ ግን ባዶ ልትሆን ትችላለህ። እንዲህ ዓይነቱ ሁኔታ ከተከሰተ፤ ዓለሙን ሁሉ መግዛትህ ለእግዚአብሔር ታላቅ ቁም ነገር ሆኖ በሕይወትህ ሌላ ዕድል እንድትገዛ አያስችልህም።

እውነተኛ ደቀ መዝሙር የሆነ ሰው የሚያገኘው ሽልማት አለን? አዎን፤ አለ። ኢየሱስ ክርስቶስን እየመለሰ በመሄድ አንድ ቀን የክብሩ ተካፋይ ይሆናል። ሰይጣን ክብርን እንደሚለጥህ የተስፋ ቃል ቢገባልህም፤ የኋላ ኋላ መከራን ታጭዳለህ። እግዚአብሔር መከራን እንደምትቀበል ቢናገርም፤ የኋላ ኋላ መከራህ ወደ ክብር ይለወጣል። ክርስቶስን አምነን ለእርሱ ብንኖር፤ አንድ ቀን ለእኛ እውቅና በመስጠት ክብሩን ያጋራናል።

(ሐ) ማረጋገጫ (9:1-8)። ይህንን የደቀ መዝሙርነት ትምህርት ለመቀበልና ተግባራዊ ለማድረግ እምነትን ይጠይቃል። ስለሆነም፤ ከስድስት ቀናት በኋላ ጌታ እግዚአብሔር መከራን ወደ ክብር እንደሚለውጥ የሚያሳይ ማረጋገጫ ሰጠ። (ሉቃስ «ስምንት ቀን» የሚለው ትምህርቱ የተሰጠበትንና ጌታ የከበረበትን ቀን በመቀጠል ነው፤ ሉቃስ 9:28።) ጌታ ጴጥሮስን፤ ያዕቆብንና ዮሐንስን ይዞ ወደ ተራራ (የሄርሞን ተራራ ሳይሆን አይቀርም) ወጣ፤ በዚያም ክብሩን አሳያቸው። ይህ ክስተት በማርቆስ 8:38 እንደተገለጸው ቃሉን በግልጽ የሚያጠናክርና የወደፊቱን መንግሥት ክብር የሚያሳይ ነበር (9:1፤ ዮሐ. 1:14፤ 2ኛ ጴጥ. 1:12-21)። መልእክቱም በግልጽ የሚታይ ነበር። ይኸውም ከመከራ በኋላ ክብር እንደሚከተል የሚያሳይ ነበር።

ሙሴ ሕግን፤ ኤልያስ ደግሞ ነቢያትን ይወክላል፤ ሁለቱም በኢየሱስ ክርስቶስ ፍጻሜያቸውን ያገኛሉ (ዕብ. 1:1-2፤ ሉቃስ 24:25-27)። ሙሴ ሞቶ የተቀበረ ሲሆን፤ ኤልያስ ግን ወደ ሰማይ ዐርጎ ነበር (2ኛ ነገሥ. 2:11)። ኢየሱስ ደግሞ በሚመለስበት ጊዜ የሞቱትን ቅዱሳን ሰውነት ያስነሣል። በሕይወት ያሉትንም ወደ ሰማይ ይወስዳቸዋል (1ኛ ተሰሎ. 4:13-18)። ኢየሱስ አንድ ቀን የከበረ መንግሥቱን በመመሥረት በነቢያት በኩል የተሰጡትን ብዙ ትንቢቶች ይፈጽማል። የክርስቶስ መከራ መቀበልና ሞት እግዚአብሔር መንግሥቱን እንዳይመሠርት አይከለክለውም። ይልቁንም መስቀሉ

እግዚአብሔር በፈጠረው ዓለም ውስጥ ያለውን የጋጢአት ችግር በማስወገድ መንግሥቱን እውን ያደርጋል።

ስለ ክርስቶስ በተራራው ላይ መለወጥ የሚናገረው ቃል በውስጥ ተከስቶ ከውጭ ስለሚታይ ለውጥ ያስረዳል። ይህ ክልብ ሳይመነጭ ከውጭ ከሚታይ ለውጥ የሚቃረን ነው። ኢየሱስ ክብሩ በሁለንተናው ላይ እንዲንጸባረቅ በመፍቀዱ የተራራው ጫፍ ቅድስተ ቅዱሳን ሆነ! ስለዚህ ክስተት በምታስብበት ጊዜ፣ ክርስቶስ ይህንን ክብር እንዳካፈለንና ለዘላለም የምንኖርበትን የክበረ ቤት ለመስጠት ቃል እንደገባልን አስታውስ (ዮሐ. 17:22-24)። ሮሜ 12:1-2 እና 2ኛ ቆሮ. 3:18 እንደሚያስረዱት፣ ዛሬ አማኞች ይህንን የመለወጥ ክብር ሊለማመዱ ይችላሉ።

ሦስቱ ደቀ መዛሙርት ጌታ እየጸለየ ሳለ አንቀላፉ (ሉቃስ 9:29፣32)። ይህም በጌቴሴማኒ የአትክልት ስፍራም የሚደግሙት ጥፋት ነው (ማር. 14:32-42)። ሙሴን፣ ኤልያስንና ኢየሱስን በክብሩ ማየታቸውን ሊዘነጉ ተቃርበው ነበር! ጴጥሮስ ያቀረበው አሳብ የእግዚአብሔርን ጥበብ ሳይሆን የሰውን አሳብ ያንጸባርቃል። ከተራራ ጫፍ ሆኖ በክብሩ መፈንጨት ምን ያህል አስደሳች ነበር! ነገር ግን ደቀ መዝሙርነት ማለት ራስን መካድና መስቀሉን ተሸክሞ እርሱን መከተል ማለት ነው። ይህ ደግሞ ከክበረው የተራራ ጫፍ ላይ ተቀምጠው የሚያከናውኑት ተግባር አይደለም። ከታች ከሽለቆ መሟላት የሚገባቸው ፍላጎቶች አሉ። ከተራራው ጫፍ ላይ የክርስቶስን ክብር ለመጋራት ከፈለግን፣ የክርስቶስን የሽለቆ መከራ ለመካፈል መፍቀድ አለብን።

እግዚአብሔር አብ የጴጥሮስን ንግግር አቋርጦ ትኩረታቸውን ከራእዩ ላይ አንሥቶ ወደ ቃሉ ወሰደው። «እርሱን ስሙት!» ነበር ያላቸው። የራእዮች ትውስታ የሚደበዝዝ ሲሆን፣ የማይለወጠው የእግዚአብሔር ቃል ግን ለዘላለም ይኖራል። የክበረው ራእይ እግዚአብሔር ቃሉን ያረጋገጠበት መንገድ እንጂ ፍጻሜ አልነበረም (2ኛ ጴጥ. 1:12-21 አንብብ)። ደቀ መዝሙርነት የሚመሠረተው በአስደናቂ ራእዮች ላይ ሳይሆን፣ የእግዚአብሔር እስትንፋስ በሆነው በማይለወጠው ቃሉ ላይ ነው። ጴጥሮስ ፍንጭ እንደ ሰጠው ሙሴን፣ ኤልያስንና ኢየሱስን አኩል አድርገን ልንመለከት አንችልም። አጽንኦት

የምንሰጠው «ለኢየሱስ ብቻ» ነው — ለቃሉ፣ ለፈቃዱ፣ ለመንግሥቱና ለክብሩ።

ሦስቱ ሰዎች በተራራው ላይ የተመለከቱትን ነገር ለተቀሩት ደቀ መዛሙርት እንዲናገሩ አልተፈቀደላቸውም። ምናልባት ይህ ማን ከማን ይበልጣል ለሚለው «የወዳጅነት ውድድር» አስተዋጽኦ አድርጎ ይሆናል። ከጌታ ትንሣኤ በኋላ ስለዚሁ ጉዳይ የሰጡት ማብራሪያ ለስሙ መከራንና ሞትን ለሚጋፈጡት አማኞች ከፍተኛ መበረታታትን እንዳስከተለ አያጠራጥርም።

(መ) እርማት (9:11-13)። ደቀ መዛሙርቱ በዚህ ጊዜ ስለ እግዚአብሔር ዕቅድ የተሸላ ግንዛቤ አግኝተው ነበር። ነገር ግን ኤልያስ ለመሢሐ መንገድ ሊያዘጋጅ እንደሚመጣ የተነገረው ትንቢት ጥርት ብሎ አልታያቸውም ነበር። መምህሮቻቸው በሚልክያስ 3:1 እና 4:5-6 የተነገሩት ትንቢቶች መሢሐ ከመምጣቱ በፊት መፈጸም እንዳለባቸው አስተምረዋቸው ነበር (ዮሐ. 1:21)። ኤልያስ ቀደም ሲል መጥቶ ሳያየት ቀሩ ወይስ ገና አልመጣም ነበር? ምናልባት ኤልያስ በተራራው ላይ የተገለጸው ይህንን ትንቢት ለመፈጸም ይሆናል።

ኢየሱስ ሁለት እውነቶችን በግልጽ ተናግሯል። በመጀመሪያ፣ በእርሱ ለሚያምኑት ይህ ኤልያስ የተባለው አገልጋይ መጥምቁ ዮሐንስ ነበር። ምክንያቱም ዮሐንስ የጌታን መንገድ አዘጋጅቷልና። ዮሐንስ ኤልያስ ከሞት ተነሥቶ በእርሱ አምሳል መምጣቱን ባይቀበልም (ዮሐ. 1:21፣25)፣ በኤልያስ መንፈስና ኃይል አገልግሏል (ሉቃስ 1:16-17)። ሁለተኛ፣ ኤልያስ ሚልክያስ እንደተነበየው ወደፊት ከታላቁ መከራ ጊዜ በፊት ይመጣል (ማቴ. 17:11)። አንዳንድ የመጽሐፍ ቅዱስ ተማሪዎች ይህንን ከራእይ 11:2-12 ጋር ያያይዙታል። እስራኤል የዮሐንስን አገልግሎት አልተቀበለችም ነበር። ተቀብለውት ቢሆን ኖሮ እግዚአብሔር እንደላከው ኤልያስ ያገለግላቸው ነበር። ኢየሱስንም በተቀበሉት ነበር። ነገር ግን ሁለቱንም አገልጋዮች ባለመቀበል ለሞት አሳልፈው ሰጧቸው።

2. ኃይል ከእምነት ይመጣል (ማር. 9:14-29)

የክርስትና ሕይወት ዓቀቦትና ቊልቊለት የበዛበት መልክዓ ምድር ነው (ዘዳግ. 11:11)። በአንድ ቀን ውስጥ አንድ ደቀ መዝሙር ከሰማይ ክብር ወደ ሲኦል ሊወርድ ይችላል። ጌታችንና ሦስቱ ደቀ መዝሙርት ወደ ዘጠኙ ደቀ መዝሙርት በተመለሱ ጊዜ፣ በሁለት ችግሮች ውስጥ ተዘፍቀው አገኝተው፡- አጋንንት ያደሩበትን ልጅ ለመፈወስ ካለመቻላቸውም በላይ፣ ጸሐፍት እየሞገቷቸው ነበር። ምናልባትም ልጁን ከአጋንንት ነፃ ሊያወጡ ባለመቻላቸው ተላልቀውባቸው ይሆናል።

ልጁ ዲዳና ደንቆሮ ሲሆን (ማር. 9:17፣ 25)፣ ጋኔኑ ሊያጠፋው እየተጣጣረ ነበር። ልጁን ለመንከባከብና ለመጠበቅ ይሞክር ለነበረው አባቱ ሁኔታው ምን ያህል ከባድ እንደነበረ እስቲ አስቡት! ኢየሱስ ለደቀ መዝሙርቱ አጋንንትን እንዲያወጡ ሥልጣን የሰጣቸው ቢሆንም (6:7፣ 13)፣ ለልጁ ያበረከቱት አገልግሎት ግን ውጤታማ አልነበረም። በዚህ ጊዜ ጌታችን እምነት በማጣታቸው ማዘኑ አስገራሚ አይሆንም! እኛስ በልግስና ለሕዝቡ የሰጣቸውን መንፈሳዊ ሀብቶች ባለመጠቀማችን ምን ያህል ጊዜ አዝኖብን ይሆን!

ደቀ መዝሙርቱ ከልጁ ጋኔኑን ሊያወጡ እንዳልቻሉ የተመለከተው መከረኛው አባት ኢየሱስም ይሳካለት እንደሆነ እርግጠኛ አልነበረም። ለዚህ ነበር «ቢቻልህስ» ያለው (9:22)። ነገር ግን የልጁ አባት አለማመኑን ተገንዝቦ ጌታ ራሱንና ልጁን እንዲረዳ ጠይቋል። ኢየሱስም ጋኔኑን አውጥቶ ልጁን ለአባቱ ሰጠው።

የዚህ ተአምር ዋንኛ ትምህርት እምነት ጠላትን የማሸነፍ ኃይል እንዳለው ማሳየት ነው (ቊ. 19፣ 23-24፣ እንዲሁም ማቴ. 17:20 አንብብ)። ዘጠኙ ደቀ መዝሙርቱ ያልተሳካቸው ለምን ነበር? ምክንያቱም በግል መንፈሳዊ ጉዟቸው ቸልተኞች በመሆን ከጾምና ጸሎት ስለ ራቁ ነው (ቊ. 29)። ኢየሱስ የሰጣቸው ሥልጣን የሚሠራው እምነት የታከለበት እንደሆነ ብቻ ነበር። ነገር ግን እምነታቸውን በመንፈሳዊ ራስን የመግዛት ልምምድና በጽሞና ማሳደግ ይኖርባቸው ነበር። ምናልባትም መንፈሳዊ

መነቃቃታቸውን የቀነሰውና እምነታቸውን ያዳከመው የጌታቸው አለመኖር ወይም እነርሱን ትቶ ሦስቱን ደቀ መዛሙርት መውሰዱ ሊሆን ይችላል። ጉድለታቸው እነርሱን ከማሳፈር አልፎ የጌታን ክብር ለመጉዳትና ጠላቶቹ የሚተቹበትን ምክንያት አስገኝቶላቸዋል። እግዚአብሔርን የሚያስከብረው በእርሱ ላይ ያለን እምነታችን ነው (ሮሜ 4:20)።

3. አገልግሎት ወደ ክብር ይመራል (ማርቆስ 9:30-50)

ኢየሱስ ደቀ መዛሙርቱን ይዞ ወደ ኢየሩሳሌም በመሄድ ላይ ሳለ ስለሚደርስበት መከራ ነገራቸው። ምንም እንኳን ጌታችን ስለ ትንሣኤውም ጨምሮ የነገራቸው ቢሆንም፤ እነርሱ ግን ሊረዱት አልቻሉም (ማቴ. 17:9 አንብብ)። በመሆኑም፤ እጅግ አዘኑ (ማቴ. 17:23)።

ማዘናቸው ግን ከመካከላችን ታላቁ ማን ነው? በሚለው ርዕስ ጉዳይ ላይ ከመከራከር አላቀባቸውም? ኢየሱስ ስለሚቀበለው መከራና ሞት የነገራቸውን ከሰሙ በኋላ የራስ ወዳድነት ዕቅዶቻቸውን ዘንግተው በዚሁ ጉዳይ ላይ ማሰላሰል ነበረባቸው። ምናልባትም ጴጥሮስ፤ ያዕቆብና ዮሐንስ ከጌታ ጋር መሄዳቸው ለእኔ እበልጡ ውድድር ማቀጣጠያ ተጨማሪ ነዳጅ ሆኖ ይሆናል።

ጌታ ለእነርሱ (እና ለእኛ) ስለ ክብር ጠቃሚ ትምህርት ለመስጠት በማሰብ፤ ሕፃን ልጅ በመካከላቸው አቁሞ የመጀመሪያ ለመሆን የሚፈልግ ሰው የመጨረሻ መሆን እንዳለበት፤ የመጨረሻም ለመሆን የሚፈልግ ሰው የሁሉ አገልጋይ መሆን እንዳለበት አስተማረ። ሕፃን ልጅ ሕፃንነቱን በማወቅ እንደ ሕፃን ልጅ የሚሆነውን ሁሉ ይሆናል። ይህም የሰዎችን ፍቅርና እንክብካቤ ወደ ራሱ እንዲስብ ያስችለዋል። እንደ ትልቅ ሰው ለመሆን በመሞከር ሰዎችን ለማስደነቅ የሚሞክር ልጅ ብዙም ትኩረት አያገኝም።

እውነተኛ ትሕትና ማለት ራስህን ማወቅ፤ ራስህን መቀበል፤ ራስህን መሆንና ራስህን ለሌሎች አሳልፈህ መስጠት ነው። ይህም የምትችለውን ሁሉ ያጠቃልላል። የዓለም ፍልስፍና ሌሎች ለአንተ የሚሠሩልህ ከሆነ አንተ ታላቅ ነህ ይላል። የክርስቶስ

መልእክት ግን ታላቅነት ሌሎችን በማገልገል የምናገኘው በረከት እንደሆነ ያስተምራል። በአረማይክ ቋንቋ «ልጅ» እና «ባሪያ» የሚሉት ቃላት አንድ ስለሆኑ፤ ኢየሱስ ሁለቱን ያገናኝበትን ምክንያት መረዳቱ አስቸጋሪ አይሆንም። የሕፃን ልጅ ልብ ካለን ሌሎችን ማገልገል ብዙም አይከብደንም። የባርነት አመለካከት ካለን ደግሞ ልጆችን የኢየሱስ ክርስቶስና የእግዚአብሔር አብ ተወካዮች አድርገን እንቀበላለን።

በዚህ ነጥብ ላይ ዮሐንስ ቀናዒነታቸውን በመግለጽ ደቀ መዛሙርቱን ለመከለል ሞክሯል (ማር. 9:38-41)። ዘጠኙ ደቀ መዛሙርት ዲዳውንና ደንቆሮውን ልጅ ከሰይጣን መዳፍ ሊያላቅቁት ባልቻሉበት ሰዓት አንድ ሰው ከልጁ አጋንንት እንዳያስወጣ መናገር ምን እንደሚመስል አስብ። የኢየሱስን ስም መጠቀም ከሥልጣኑ ሥር እንደ መሥራት በመሆኑ፤ ደቀ መዛሙርቱ ሰውዬውን የመከልከል መብት አልነበራቸውም። ሰውዬው ለጌታው ይቆማል ወይም ይወድቃል (ሮሜ 14:4)።

ማርቆስ 9:40ን «ከእኔ ጋር ያልሆነ ይቃወመኛል» ከሚለው ከማቴዎስ 12:30 ጋር ማነጻጸሩ ጠቃሚ ነው። ሁለቱም አንድ ሰው ስለ ኢየሱስ ክርስቶስ ገለልተኛ አቋም ሊይዝ እንደማይችል ያስረዳሉ። ስለሆነም፤ እርሱን ካልደገፍን ተቃውመነዋል ማለት ነው። ካልተቃወምነው ደግሞ ደግፈነዋል ማለት ነው። በስሙ ያልተጠቀሰው አገልጋይ ለክርስቶስ ክብር እያመጣ በመሆኑ፤ የአዳኙ ደጋፊ እንጂ ተቃዋሚ ሊሆን አይችልም።

ነገር ግን ለክርስቶስ ያለንን ፍቅር ለማረጋገጥ የግድ ታላላቅ ተአምራትን መፈጸም የለብንም። አንድን ልጅ በፍቅር ስንቀበል ወይም በርኅራኄ አንድ ብርጭቆ ውኃ ስናካፍል ትሑት የባሪያ ልብ እንዳለን ይታወቃል። ምክንያቱም ክርስቶስን እያገለገልን ነውና። በዓለም ደግሞ ይህን የሚያህል ታላቅ አገልግሎት የለም (ማቴ. 25: 31-46)።

ኢየሱስ የዮሐንስን ንግግር እንደ ዋዛ አላየውም። እንዲያውም ከዚሁ አሳብ ተነሥቶ ሌሎችን ማሰናከልና ከዚህም የተነሣ ጌታን አለማገልገል ምን ያህል አደገኛ እንደሆነ አብራርቷል (ማር. 9:42-50)። «ከእነዚህ ከታናናሾች» የሚለው ክርስቶስን

የሚከተሉትንና ሲያገለግሉት የሚፈልጉትን የእግዚአብሔርን ልጆች ሁሉ ያመለክታል። አማኞች በእግዚአብሔር ቤተሰብ ውስጥ የሚገኙትን ሌሎች አማኞች የሚያስተናግዱበት መንገድ ትልቅ ትኩረት የሚሰጠው ነው። እግዚአብሔር እርስ በርሳችን እንድንስማማ ይፈልጋል (ቍ. 50)። ደቀ መዛሙርቱ እርስ በርሳቸውም ሆነ ከሌሎች አማኞች ጋር አይስማሙም ነበር!

ይህ ስለ ሲኦል የተነገረው ጠንካራ መልእክት ሁላችንም ለኃጢአት ትልቅ ትኩረት እንድንሰጥ ያስጠነቅቀናል። ራሳችንንና ሌሎችን የሚያስናክል ማንኛውም ነገር ከሕይወታችን ተቆርጦ መወገድ አለበት። እጅ፣ እግርና ዓይን ጠቃሚ የሰውነት ክፍሎች ቢሆኑም፣ ኃጢአትን የሚጋብዙ ከሆኑ መወገድ አለባቸው። በመሠረቱ፣ ጌታ ቀደም ሲል ኃጢአት ከልብ እንደሚመነጭ ስላስተማረ (7:20-23)፣ ስለ ትክክለኛው (ቀጥተኛው) የአካል መቆረጥ አልነበረም የሚናገረው። እርሱ ሲያስተላልፍ የፈለገው መልእክት የካንሰር በሽታ ውጫዊ አካልን እንደሚያሠቃይ ሁሉ ኃጢአት ውስጣዊ ማንነታችንን አጥብቆ እንደሚጎዳና ከዚህም የተነሣ መወገድ ያለበት መሆኑን ነው።

አንዳንድ ሰዎች ኢየሱስ ስለ ሲኦል እንዲህ ጠንክር ያሉ ቃላት ሲናገር በመስማታቸው ደንግጠዋል (ኢሳ. 66:24 አንብብ)። ኢየሱስ ዘላለማዊ ሥቃይና የጽድቅ ቅጣት የሚሰጥበት ሲኦል የተባለ ስፍራ እንዳለ ያምን ነበር (ሉቃስ 16:19 ጀምሮ አንብብ)። አንድ የጦር ሠራዊት ወንጌል አገልጋይ በሲኦል እንደማያምን ሲናገር፣ ከወታደሮቹ አንዳንዶቹ የእርሱ አገልግሎት አስፈላጊ እንዳልሆነ ገልጸውለታል። ምክንያቱም ሲኦል ከሌለ ሞት ምን ያስፈራል? ሲኦል ካለ ግን አገልጋዩ ወደ ጥፋት እየመራቸው ነው። በሁለቱም መንገድ የእርሱ አገልግሎት ቢቀርባቸው ይሻላል።

በእንግሊዝኛ መጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ «ሲኦል» ተብሎ የተተረጎመው ቃል «ገሃና» የሚለው የዕብራይስጥ ቃል ነው (በአማርኛው መጽሐፍ ቅዱሳችን ውስጥ በቀጥታ «ገሃነም» ተብሏል።) የዕብራይስጥ ምንጩ «የሂኖን ሸለቆ» ነው። ይህም በኃጢአት የተሞላው ንጉሥ አካዝ ከኢየሩሳሌም ውጭ ሞሎክ

ለተባለ የእሳት ጣዖት የሰገደበትና ልጆቹን የሠዋበት ስፍራ ነው (2ኛ ዜና 28: 1-3፤ ኤር. 7:31፤ 32:35)።

አንዳንድ መዛግብት ኢሳይያስ 66:24ን በማርቆስ 9:44 እና 46 ውስጥ አይጠቅሱም። ነገር ግን በቊ. 48 የተጠቀሰው አንድ ዓረፍተ ነገር ራሱ በቂ ነው። ሲኦል ጊዜያዊ ሳይሆን ዘላለማዊ ነው (ራእይ 20:10)። ለኃጢአተኞች በኢየሱስ ክርስቶስ አምነው ከዘላለማዊ ሲኦል መትረፋቸው ምን ያህል ጠቃሚ ነው። ለአማኞች ለጠፋው ዓለም መልእክቱን ማስተላለፋቸው ምን ያህል አስፈላጊ ነው!

ይህ ከባድ መስዋዕትነትን የሚጠይቅ አይደለም? የሚል ጥያቄ ሊነሣ ይችላል። «ኃጢአትን በጽኑ መዋጋት ብዙ ዋጋ ይጠይቅብናል!» በማርቆስ 9:49-50 ኢየሱስ አሳቡን ለማብራራት «የሕያው መስዋዕትነትን» ጽንሰ አሳብ ተጠቅሟል (ሮሜ 12:1-2 አንብብ)። መስዋዕት ከመሠዊያው ላይ ተጥዶ በእሳት ተቃጥሎ ያልቃል። በኃጢአትህ ጠፍተህ የሲኦልን እሳት ከምትጋፈጥና ለክብሩ ተሠውተህ የእግዚአብሔርን የሚያነጻ እሳት ከምትታገሥ የትኛው ይሻላል? ሰይጣን አሁን የክብርን ተስፋ እንደሚሰጥህና ሥቃዩ በኋላ እንደሚደርስብህ አስታውስ። ኢየሱስ አሁን ለመከራ ይጠራናል፤ በኋላ ግን በክብሩ ደስ ይለናል።

አይሁዶች በመስዋዕቶቻቸው ውስጥ እርሻ ወይም ማር መጨመር አይችሉም ነበር። ነገር ግን ጨው እንዲጠቀሙ ይነገራቸዋል ((ዘሌዋ. 2:11፤13)። ጨው ንጽሕናንና ሳይበላሽ መቆየትን ያመለክታል። ጨው በብሉይ ኪዳን ዘመን ቃል ኪዳንን ለመመሥረት ያገለግል ነበር። ደቀ መዛሙርቱ የእግዚአብሔር ጨው ነበሩ (ማቴ. 5:13)። ነገር ግን ጨውነታቸው ዋጋ ቢስ ሊሆን ተቃርቦ ነበር። በዘመናችን ያለው ጨው የጠራ በመሆኑ ጣዕሙን አያጣም። በዚያን ጊዜ የነበረው ጨው ግን ቆሻሻ ነገሮች የነበሩበት በመሆኑ ጣዕሙን ሊያጣ ይችል ነበር። ይህንን ግሩም ክርስቲያናዊ ባሕርይ ካጣህ በኋላ እንዴት መልሰህ ልታገኘው ትችላለህ?

ደቀ መዛሙርቱ ሌሎችን ከሚገሥጹ ይልቅ የራሳቸውን ልብ ሊመረምሩ ይገባቸው ነበር። በቀላሉ ጨውነታችንን አጥተን ለእግዚአብሔር የማንጠቅም ሰዎች ልንሆን እንችላለን። ክርስቲያኖች የመከራና ስደት እሳት የሚደርስባቸው ቢሆንም እኔ እበልጥ ማለታቸውን ትተው በኅብረት ሊጸኑ ይገባል። እርሱን ልናስከብርና እርስ በርሳችን ልንስማማ የምንችለው ለጌታ ራሳችንን ከሰጠንና መልካም ባሕርይ ካለን ብቻ ነው።

ኢየሱስ በዚህ ክፍል ውስጥ ያስተማራቸው ሦስት ትምህርቶች ዛሬ ለክርስቲያናዊ አኗኗር መሠረታዊ ናቸው። ራሳችንን ለእርሱ አሳልፈን ከሰጠን መከራ ወደ ክብር ይመራናል፤ እምነት ኃይልን ያፈራል፤ የመሥዋዕትነት አገልግሎታችንም ወደ ክብር ይወስደናል። ችኩልና በተደጋጋሚ ይሳሳት የነበረው ጴጥሮስ ከጌታ በመማሩ፤ «በክርስቶስ ኢየሱስ ወደ ዘላለም ክብሩ የጠራችሁ የጸጋ ሁሉ አምላክ ለጥቂት ጊዜ መከራን ከተቀበላችሁ በኋላ ራሱ ፍጹማን ያደርጋችኋል ያጸናችሁማል ያበረታችሁማል» ሲል ጽፏል (1ኛ ጴጥ. 5:10)።

የባሪያው አያዎዎች

ማርቆስ 10

ታላቅ መምህር እንደ መሆኑ፤ ጌታችን የእግዚአብሔርን ቃል ለማካፈል የተለያዩ ዘዴዎችን ተጠቅሟል። ከእነዚህም መካከል ተምሳሌቶች፣ ተአምራት፣ አምሳያዎች፣ ምሳሌዎችና አያዎዎች ይገኙባቸዋል። አያዎ (Paradox) ከራሱ ጋር የሚቃረን እየመሰለ ጠቃሚ እውነትን ወይም መርህን የሚያስተላልፍ አገላለጽ ነው። «ስደክም ያን ጊዜ ኃይለኛ ነኝ» የሚለው ዓረፍተ ነገር አያዎ ነው (2ኛ ቆሮ. 12:10፤ 6:8-10ን አንብብ)። እውነትን ለመግለጽ ከሁሉም የሚሻለው መንገድ አያዎ የሚሆንባቸው ጊዜያት አሉ። ይህም ምዕራፍ የሚያሳየው ጌታችን ይህንን ሲያደርግ ነው። ጌታ ረዣዥም ስብከቶችን ማቅረብ ሲችል፤ እነዚህን እጥር ምጥን ባሉ አያዎዎች የሚገለጡ አምስት ጠቃሚ ትምህርቶችን ሰጥቶናል።

1. ሁለቱ አንድ ይሆናሉ (ማርቆስ 10:1-12)

ኢየሱስ ወደ ኢየሩሳሌም በመሄድ ላይ ሳለ እግረ መንገዱን የገሊላ አገልግሎቱን ፈጽሞ ከቅፍርናሆም ወጣ። ከዚያም ወደ ዮርዳኖስ ወንዝ አካባቢ መጣ (ቍ. 32)። ይህንን አካባቢ የሚያስተዳድረው ሄሮድስ አንቲጳስ ነበር። ለዚህም ሳይሆን አይቀርም ፈሪሳውያኑ ስለ ፍቺ በመጠየቅ ሊያጠምዱት የሞከሩት። ምክንያቱም መጥምቁ ዮሐንስ የተገደለው የሄሮድስን የዘማዊነት ጋብቻ በመቃወሙ ነበር (6:14-29)።

ነገር ግን የማሳሳቻ ጥያቄያቸው ከፖለቲካዊ ጉዳይም ያለፈ መልእክት ነበረው። ምክንያቱም ፍቺ በአይሁድ የሃይማኖት መምህራን ዘንድ በጣም አወዛጋቢ ጉዳይ ነበር። ኢየሱስ የሚሰጠው ማንኛውም መልስ የተወሰኑ ወገኖችን በማስቀየም ለእስራት ሊዳርገው እንደሚችል እርግጠኛ ነበር። ግሦቹ እንደሚያመለክቱት ፈሪሳውያኑ ኢየሱስን ለመወንጀል የሚያስችል ምክንያት ያገኙ ዘንድ ደጋግመው ጠየቁት።

በዚያን ዘመን በፍቺ ጉዳይ ላይ ሁለት እርስ በርሳቸው የሚጋጩ አመለካከቶች ይሰነዘሩ ነበር። መምህራኑ የሚይዙት አቋም የተመሠረተው በዘዳግም 24:1-4 «የእፍረት ነገር» የሚለውን ሐረግ በሚተረጉምበት መንገድ ላይ ነበር። የመምህር (ረባይ) ሂለል ተከታዮች ለዘብተኛ አተረጓጉም ስለሚከተሉ አንድ ሰው ሚስቱን በማንኛውም ምክንያት (ምግብ ማሳረርን ጨምሮ) ሊፈታት እንደሚችል ያስተምሩ ነበር። የመምህር ሺማይን አስተሳሰብ የሚከተሉ ወገኖች ግን ጥብቅ አተረጓጉምን ስለሚከተሉ «የእፍረት ነገር» የሚለው ሐረግ ከጋብቻ በፊት የተፈጸመን ኃጢአት እንደሚያመለክት ያስተምሩ ነበር። አንድ ሰው ሚስቱ ልጃገረድ ካልሆነች ሊፈታት ይችል ነበር።

ኢየሱስ ብዙውን ጊዜ እንደሚያደርገው፣ ክርክሩን ችላ ብሎ ትኩረታቸውን በእግዚአብሔር ቃል ላይ አሳረፈ። ይህም በዘዳግም 24:1-4 የተገለጸው የሙሴ ሕግ ነበር። ይህንን ምንባብ በምታጠናበት ጊዜ፣ ሁለት ነገሮችን ማጤኑ ጠቃሚ ነው። በመጀመሪያ፣ ሚስቱን የሚፈታው ባሏ ነበር እንጂ ሚስት ባሏን ልትፈታ አትችልም ነበር። ሴቶች በእስራኤል አገር እንዲህ ዓይነት መብት አልነበራቸውም። የሮማውያን ሴቶች ግን እንዲህ ዓይነት መብቶች ነበሯቸው። ሁለተኛ፣ የሴቲቱን የጋብቻ ሁኔታና ለዳግም ጋብቻ ዝግጁ መሆኗን የሚያሳይ ሕጋዊ «የፍቺ ወረቀት» ይሰጣት ነበር። ከፍቺው ወረቀት በተጨማሪ የሚፈለገው ነገር ቢኖር ሴቲቱ ሁለተኛው ባሏ ሊፈታት ወደ መጀመሪያው ባሏ ለመመለስ አለመቻሏን ማረጋገጥ ነበር። እንደገና ማግባት የተፈቀደ በመሆኑ በአይሁዶች መካከል የሚነሣው ጥያቄ «የተፋታች ሴት እንደገና ልታገባ ትችላለች ወይ?» የሚል አልነበረም። ትልቁ ጥያቄ፣ «አንድ ሰው ሚስቱን የሚፈታበት ሕጋዊ መስፈርት ምንድን ነው?» የሚለው ነበር።

የሙሴ ሕግ ዝሙት የፍቺ መስፈርት እንደሚሆን አላመለከተም። ምክንያቱም በእስራኤል አገር ዝሙት የፈጸመች ሴትና የተባበራት ወንድ በድንጋይ ተወግረው ይሞቱ ነበር (ዘዳግ. 22:22፤ ዘሌዋ. 20:10፤ በተጨማሪም ዮሐ. 8:1-11ን አንብብ)። ሙሴ በዘዳግም 24:1 «የእፍረት ነገር» ሲል ዝሙትን ማለቱ እንዳልሆነ ግልጽ ነው።

ኢየሱስ ሙሴ የፍቺን ሕግ የሰጠው በሰዎች ልብ ጋጢአተኝነት ምክንያት መሆኑን ገልጿል። ሕጉ ባሎች ሚስቶቻቸውን እንደ ሰብአዊ ፍጡር ከመንከባከብ ይልቅ እንደ ፈቀዱ በመፍታት እንደማይረባ ዕቃ እንዳያንገላቷቸው ለመከላከል ነበር የሞከረው። የፍቺ ወረቀት ካልተሰጣት የተፈታች ሴት በቀላሉ በኅብረተሰቡ ልትተፋና እንደ ጋለሞታ ልትቆጠር ትችል ነበር። ማንም ሰው ሊያገባት ስለማይፈልግ፣ መከላከያ አጥታ ልትሠቃይ ትችል ነበር።

እግዚአብሔር ይህንን ትእዛዝ ለእስራኤል ሲሰጥ ፍቺን መደገፉ ወይም ማበረታታቱ አልነበረም። ነገር ግን ባሎች ሚስቶቻቸውን የሚፈቱበትን መንገድ በማጣበብ ፍቺን ለመከላከል እየሞከረ ነበር። ሚስቶች የባሎቻቸው ፍላጎቶች ሰለባዎች እንዳይሆኑ ለመከላከል በፍቺ አካባቢ ብዙ ደንቦችን አስቀምጧል።

ከዚያም ጌታ ከሙሴ ባሻገር ወዳለው ወደ መጀመሪያው የፍጥረት ታሪክ ወሰዳቸው (ዘፍጥ.1:27፤ 2:21-25)። ምክንያቱም መጀመሪያ ጋብቻን የመሠረተው እግዚአብሔር እንደ መሆኑ፣ የጋብቻ ደንቦችን የማውጣት መብት አለው። መጽሐፍ ቅዱስ እንደሚለው፣ ጋብቻ በሁለት ወንዶች ወይም በሁለት ሴቶች መካከል ሳይሆን በአንድ ወንድና በአንዲት ሴት መካከል የሚፈጸም ግንኙነት ነው። ግንኙነቱም የተቀደሰና ዘላቂ ነው። ይህ ሁለቱ አንድ የሚሆኑበት በሰው ዘር ውስጥ የሚከሰት እጅግ የቀረበ ግንኙነት ነው። አባትና ልጅ፣ እናትና ሴት ልጁ እንዲህ ዓይነት ግንኙነት ሊመሠርቱ አይችሉም። ባልና ሚስት ግን በዚህ ግንኙነት ደስ ሊሰኙ ይችላሉ።

በጋብቻ ውስጥ መንፈሳዊው ክፍል እጅግ ጠቃሚ መሆኑ ቢታወቅም፣ በዚህ ስፍራ ትኩረት የተሰጠው በሥጋዊ ጥምረት ላይ ነው። ሁለቱ አንድ መንፈስ ሳይሆን አንድ ሥጋ ይሆናሉ። ጋብቻ ሥጋዊ ጥምረት ስለሆነ፣ ሊፈርስ የሚችለውም እንደ ሞት (ሮሜ 7:1-3) ወይም ዝሙት (ማቴ. 5:32፤ 19:9) ባሉት ሥጋዊ ምክንያቶች ነው። ማርቆስ በማቴዎስ ውስጥ የተጠቀሰውን የጋብቻ ማፍረሻ ምክንያትም ሆነ ሞትን አልጠቀሰም።

ጌታ መጠየቅ ለማይታክታቸው ደቀ መዛሙርቱ ጉዳዩን ለብቻቸው አብራርቶላቸዋል። በዚህ ጊዜ ማግባት አደገኛ ነው እያሉ ሳያስቡ አይቀሩም። በዝሙት ምክንያት ከተፈቀደው ውጭ ፊትቶ ሌላ ማግባት ወንዱን ዘማዊ ያደርገዋል። ይህ ደግሞ አደገኛ ነገር ነው። ኢየሱስ በማስጠንቀቂያው ውስጥ ሴቶችንም እንዳካተተ ልብ በል። ይህም በማኅበረሰቡ ውስጥ የነበራቸውን ደረጃ በማሳደግ ከወንዶች ጋር እኩል ኃላፊነት እንዳላቸው አመልክቷል። የአይሁድ መምህራን ይህን ያህል ለሴቶች ክብር አይሰጡም ነበር።

ማርቆስ 10:9 ሰው በጋብቻ የተጣመሩትን ሰዎች ሊያለያይ እንደማይችል ያስጠነቅቀናል። እግዚአብሔር ግን ይህንን ሊያደርግ ይችላል። እግዚአብሔር ጋብቻን ስለመሠረተ፣ ሕግ የመደንገግ መብት አለው። ጋብቻ በእኛ ሕግ መሠረት ትክክል ሊሆንና በእግዚአብሔር ዓይኖች ፊት የተሳሳተ ሊሆን ይችላል። ያገቡ ሰዎች ለትዳር ጓደኞቻቸው ራሳቸውን አላልፈው ሊሰጡ (ቍ. 7) እና በታማኝነት አብረዋቸው ሊኖሩ ይገባል። ብዙ ሰዎች ፍቺን ከትዳር ኃላፊነት ለማምለጥ የሚቻልበት «ቀላል አማራጭ» አድርገው ስለሚወስዱ ለትዳር ጓደኞቻቸውና ለእግዚአብሔር የገቡትን ቃል ኪዳን አያስታውሱም።

2. አዋቂዎች እንደ ልጆች ይሆናሉ (ማርቆስ 10:13-16)

መጀመሪያ ጋብቻ ይመሠረታል። ከዚያም ልጆች ይወለዳሉ። ቅደም ተከተሉ አመክንዮአዊ ነው። ከዛሬዎቹ «ዘመነኞች» በተቃራኒ፣ በኢየሱስ ዘመን የነበሩት ሰዎች ልጆችን እንደ ሽክም ሳይሆን እንደ በረከት፣ እንደ ዕዳ ሳይሆን እንደ ትልቅ ሀብት ይቆጥሩ ነበር (መዝ. 127-128)። ልጅን አለመውለድ ለባለትዳሮች የኃዘንና የእፍረት ምክንያት ነበር።

ወላጆች ልጆቻቸውን ይባርኩላቸው ዘንድ ወደ አይሁድ መምህራን የማምጣት ልማድ ነበራቸው። ስለሆነም፣ ልጆቻቸውን ወደ ኢየሱስ ማምጣታቸው ተገቢ ነበር። አንዳንዶች ገና በወላጆቻቸው ጀርባ ላይ የታዘሉ (ሉቃስ 18:15) ሲሆኑ፣ አንዳንዶቹ ደግሞ በእግራቸው የሚራመዱ ነበሩ። ኢየሱስ ሁሉንም ተቀብሎ ባረካቸው።

ደቀ መዛሙርቱ ሕዝቡን የገሠጹትና ልጆች ወደ ኢየሱስ እንዳይመጡ ለመከልከል የሞከሩት ለምን ነበር? (ማቴ. 15:23፤ ማር. 6:36 ደቀ መዛሙርቱ ጠንካራ ልብ እንዳላቸው የሚያሳዩ ይመስላል፡፡) ምናልባት ይህንን የሚያደርጉት ጊዜውንና ጉልበቱን እንዲቆጥብ የረዱት እየመሰላቸው ይሆናል፡፡ በሌላ አገላለጽ፣ ልጆች አስፈላጊ ናቸው የሚል ግምት አልነበራቸውም! ኢየሱስ ቀደም ሲል ልጆችን በስሙ እንዲቀበሉና ማናቸውንም ላለማሰናከል እንዲጠነቀቁ ካስተማራቸው በኋላ እንዲህ ዓይነት እርምጃ መውሰዳቸው አስገራሚ ነው፡፡ ባሕርያቸው የተለየ ነበር (ዮ:136 ጀምሮ)፡፡ ድጋሚ ያስተማራቸውን ረስተው ተገኙ፡፡

ጌታችን ደቀ መዛሙርቱ ዕንቅፋት በመሆናቸው በጣም በመቆጣቱ በይፋ ገሠጸቸው፡፡ ከዚያም ልጆች ከአዋቂዎች የተሻለ የእግዚአብሔር መንግሥት ምሳሌዎች መሆናቸውን ገለጸ፡፡ እኛ ልጆች አዋቂዎችን እንዲመስሉ እንመክራለን፡፡ ኢየሱስ ግን አዋቂዎች ልጆችን እንዲመስሉ መክሯቸዋል!

ልጆች ምሳሌዎች የሚሆኑት እንዴት ነው? በሌሎች ላይ በትሕትና ስለሚደገፉ፣ የተሰጣቸውን ትምህርት ስለሚቀበሉ፣ ራሳቸውንና በሕይወት ውስጥ ያላቸውን ስፍራ ስለሚቀበሉ ልጆች መልካም ምሳሌዎች ናቸው፡፡ ኢየሱስ የሚናገረው ምግባረ ብልሹ ስላልሆኑት ልጆች እንጂ አዋቂን ለመምሰል ስለሚሞክሩት አይደለም፡፡ ልጆች እምብዛም መግለጽ ባይችሉም በጣም ይደሰታሉ፡፡ ልጆች በእምነት ይኖራሉ፡፡ ልጆች ሌሎች እንደሚንከባከቧቸው በማሰብ በእምነት ይኖራሉ፡፡

እኛም ወደ እግዚአብሔር መንግሥት የምንገባው እንደ ልጆች ራሳችንን ለመርዳት የማንችልና በእግዚአብሔር ምሕረትና ጸጋ ላይ ሙሉ በሙሉ በመደገፍ ነው፡፡ በእግዚአብሔር መንግሥትም ደስ የምንሰኘው አባታችን እንደሚወድደንና ዕለታዊ ፍላጎታችንን እንደሚያሟላ በማመን ነው፡፡ አንድ ልጅ ችግር ሲገጥመው ምን ያደርጋል? ችግሩን ወደ አባቱና እናቱ ይወስዳል፡፡ ይህ ከሰማያዊ አባታችን ጋር ለምናደርገው ግንኙነት ምን ዓይነት መልካም ምሳሌነት ነው! አዎ፣ እግዚአብሔር ልጆችን እንድንመስል ይፈልጋል!

በዚህ ስፍራ ኢየሱስ ልጆችን እንዳጠመቀ የሚያሳይ መረጃ አልተጠቀሰም። ኢየሱስ አዋቂዎችንም አላጠመቀም ነበርና (ዮሐ. 4:1-2)። ደቀ መዛሙርቱ ልጆችን የማጥመቅ ልማድ ቢኖራቸው ኖሮ ሕዝቡን ለመመለስ አይጥሩም ነበር። ኢየሱስ እነዚህን ብርቅዬ ልጆች በተወደደ ክንዱ አቅፎ ባረካቸው። ይህ ምንኛ የከበረ በረከት ኖሯል!

3. ፊተኞች ጌለኞች ይሆናሉ (ማርቆስ 10:17-31)

ከኢየሱስ እግር ሥር ከወደቁት ሰዎች ሁሉ ከመጣበት ሁኔታ ብሶበት የተመለሰው ይኼ ሰውዬ ብቻ ነው። ይህ ሰው ብዙ ጠቃሚ ነገሮች ነበሩት! ትልቅ እምቅ ኃይል ያለው ወጣት ነበር (ማቴ. 19:22)። ምናልባት በአካባቢው ፍርድ ቤት ውስጥ የሆነ ሥልጣን ስለነበረው (ሉቃስ 18:18)፤ ሰዎች ያከብሩት ነበር። መልካም ባሕርይና ሥነ ምግባር የነበረው ከመሆኑም በላይ፤ ከኢየሱስ እግር ሥር መንበርከኩ በልቡ ውስጥ ለመንፈሳዊ ነገሮች ትልቅ ረሃብ እንደነበረው ያሳያል። በሁሉም ነገር ፍጹም የተዋጣለት ወጣት ሲሆን፤ ኢየሱስም ወድዶት ነበር።

ይህ ሁሉ ብቃት የነበረው ወጣት ለመንፈሳዊ ነገሮች የነበረው አመለካከት ግልብ ነበር። የዘላለምን ሕይወት ለማግኘት አንድን ነገር ለማድረግ የሚችል ይመስለው ስለነበር፤ ስለ ደኅንነት ትልቅ ግምት አልነበረውም። ይህ በዚያን ጊዜ አይሁዶች በብዛት የያዙት አቋም ነበር (ዮሐ. 6:28)። ዛሬም ብዙ ሰዎች በራሳቸው ጥረት ደኅንነትን ሊያገኙ የሚችሉ ይመስላቸዋል። አብዛኞቹ ያልዳኑ ሰዎች አንድ ቀን እግዚአብሔር መልካምና ክፉ ሥራዎቻቸውን እንደሚደምርና መልካም ሥራቸው ከክፉ ሥራቸው በልጦ ከተገኘ ወደ መንግሥተ ሰማይ እንደሚያስገባቸው ያስባሉ።

ከዚህ በመልካም ሥራ የመዳን ስልት በስተጀርባ ስለ ኃጢአት፤ ሰው፤ መጽሐፍ ቅዱስ፤ ኢየሱስ ክርስቶስና ደኅንነት ግልብ አመለካከት መኖሩ ግልጽ ነው። ኃጢአት በቅዱስ አምላክ ላይ የሚፈጸም ዓመፅ ነው። ይህ ተግባር ብቻ ሳይሆን ሰውን አልፎ እግዚአብሔርን የሚያንኳስስ ውስጣዊ አመለካከት ጭምር ነው። ይህ ወጣት የተወሰኑ ሃይማኖታዊ ተግባራትን በመፈጸም

መዝገቡን ከእግዚአብሔር ጋር ለማወራረድ የሚችል መስሎት ነበር?

ወጣቱ ስለ ኢየሱስ ክርስቶስ የጠለቀ አመለካከት አልነበረውም። «ቸር መምህር ሆይ» ብሎ ቢጠራውም ምፀት የቃጣው ይመስላል። ምክንያቱም የአይሁድ መምህራን ሰው «ቸር» ብሎ እንዲጠራቸው አይፈቅዱም ነበር። ቸር እግዚአብሔር ብቻ ስለሆነ ቃሉም የሚያገለግለው ለእርሱ ብቻ ነበር። ኢየሱስ ቸርነቱን እያረጋገጠ እንጂ እየካደ አልነበረም። እርሱ የፈለገው ወጣቱ እየተናገረ ያለውን በትክክል እንዲገነዘብና ንግግሩ የሚያካትታቸውን ኃላፊነቶች ለመቀበል ፈቃደኛ መሆኑን ማረጋገጥ ነበር።

ይህም ኢየሱስ ስለ ሙሴ ሕግ ያነሣበትን ምክንያት ያስረዳል። የፈለገውም ወጣቱ ራሱን በቅዱስ አምላክ ፊት እንደተንበረከከ ኃጢአተኛ አድርጎ እንዲያይ ነበር። ሕግን በመጠበቅ ከኃጢአት ልንድን አንችልም (ኤፌ. 2:8-10፤ ገላ. 2:16-21)። ሕጉ መቆሽሻችንን የሚያሳይ መስተዋት ነው። ነገር ግን መስተዋቱ ኃጢአታችንን አያጥብም። ሕጉ ከተሰጠባቸው ምክንያቶች አንዱ ኃጢአተኛውን ወደ ክርስቶስ ማምጣት ነበር (ገላ. 3:24)። በዚህ ወጣት ላይ የፈጸመውም ይህንኑ ነው። ሕጉ ኃጢአተኛውን ወደ ክርስቶስ ሊያመጣ ቢችልም፤ ኃጢአተኛው ክርስቶስን እንዲመስል ሊያደርግ አይችልም። ይህንን ሊያደርግ የሚችለው ጸጋ ብቻ ነው።

ወጣቱ ሹም ራሱን በቅዱስ አምላክ ፊት እንደ ተኮነነ ሰው አድርጎ አልተመለከተም። መታዘዝን በውስጣዊ ባሕርይ ሳይሆን በውጫዊ ተግባራት መለካቱ ስለ እግዚአብሔር ሕግ የጠለቀ አመለካከት እንዳልነበረው ያስረዳል። ተግባራቱን በተመለከተ እንከን የለሽ መሆኑን ገልጿል (ፊልጵ. 3:6 አንብብ)። ነገር ግን ምኞት ስለነገሠበት ውስጣዊ አመለካከቱ ንጹሕ አልነበረም። ሁሉንም ትእዛዛት የጠበቀ ቢመስልም፤ የመጨረሻው ትእዛዝ ግን አንቆ ያዘው። «አትመኝ»! ምኞት አስከፊ ነገር ነው። ምኞት ስውርና ለመለየት የሚያስቸግር ቢሆንም፤ አንድ ሰው ሌሎችን ትእዛዛት ሁሉ እንዲጥስ ሊያደርግ ይችላል። «ገንዘብን መውደድ የክፋት ሁሉ ሥር ነውና» (1ኛ ጢሞ. 6:10)።

ይህንን የሚመለከት ሰው ሁሉም ነገር አለው ብሎ ሊያስብ ይችል ነበር። ኢየሱስ ግን አንድ ነገር እንደ ጎደለው ተመለከተ። ይኸውም በሕያው እግዚአብሔር ላይ የሚጣል እምነት ነበር። ገንዘብ የእርሱ አምላክ ስለሆነበት፣ ይተማመንበት፣ ያመልከውና ይረካበት ነበር። ግብረገብነቱና መልካም ባሕርዩ ምኞት የነገሠበት ልቡን ይሸፋፍኑ ነበር።

በማርቆስ 10:21 ጌታችን የሰጠው ትእዛዝ ደቀ መዝሙር ለመሆን ለሚፈልግ ሰው ሁሉ የሚሠራ አይደለም። ምክንያቱም ኢየሱስ ለሀብታሙ ወጣት ሹም ሆነ ብሎ ያስተላለፈው መልእክት ነበር። ሰውዬው ሀብታም ስለነበር፣ ኢየሱስ ንብረቱን ሽጦ ለድሆች እንዲሰጥ አዘዘው። ሰውዬው ሹም ስለነበር፣ ኢየሱስ መስቀሉን ይዞ እንዲከተለው ጠየቀው። ይህ ለእርሱ የውርደት ተግባር ነበር። ኢየሱስ ለዚህ ሰውዬ የዘላለምን ሕይወት ቢሰጠውም፣ እርሱ ግን ሊቀበለው አልፈለገም። ጣቶችህ ለገንዘብና ገንዘብ ለሚገዛቸው ነገሮች በሚስገበገቡበት ጊዜ እንዲህ ዓይነቱን ስጦታ መቀበሉ አስቸጋሪ ነው። «አዘነ» ተብሎ የተተረጎመው የግሪክ ቃል የደመና ማዕበልን ስብስብ ያመለክታል። ሰውዬው ከፀሐይ ወጥቶ ወደ ማዕበሉ ገባ። ደኅንነትን በራቀ መንገድ ለማግኘት በመፈለጉ አዝኖ ሄደ።

ደቀ መዝሙርቱ ጌታ ስለ ሀብት በተናገረው ቃል ደነገጡ። ምክንያቱም አብዛኞቹ አይሁዶች ትልቅ ሀብት ከእግዚአብሔር ብዙ በረከት ማግኘትን ያመለክታል ብለው ያስቡ ነበር። ከኢዮብ መልእክት፣ ከክርስቶስና ከሐዋርያት ምሳሌነት ባሻገር፣ ዛሬም ሰዎች ይህንኑ ስሕተት የሙጥኝ ይላሉ። ይህን ወጣት በተመለከተ ግን ሀብቱ የእግዚአብሔር ታላቅ በረከት የሆነውን ዘላለማዊ ሕይወት አስቀርቶበታል። ዛሬም ገንዘብ ሀብታሞች ድሆች፣ ፊተኞች ጌሶች እንዲሁ የማድረግ ተግባሩን ቀጥሏል (1ኛ ቆሮ. 1:26-31 አንብብ)።

ገንዘብ ግሩም ባሪያ ቢሆንም፣ መጥፎ ጌታ ነው። ገንዘብ በሚኖርህ ጊዜ የአመስጋኝነት ልብ ሊኖርህና ለእግዚአብሔር ክብር ልትጠቀምበት ይገባል። ነገር ግን ገንዘብ ጌታህ ከሆነ፣ ተጠንቀቅ! ገንዘብ የማይገዛቸውን ነገሮች ሳታጣ፣ ገንዘብ የሚገዛቸውን ነገሮች ማግኘትህ ክፋት የለውም። የገንዘብ

አሳሳችነት የዚህን ወጣት ልብ በማነቁ የቃሉን መልካም ዘር አግኝቶ ደኅንነትን ሊቀበል አልቻለም (ማቴ. 13:22)። ይህ ሰው አንድ ቀን የሚያጭደው መከራ ምንኛ የከፋ ይሆን!

የጴጥሮስ ምላሽ በልቡ ውስጥ መጠነኛ ችግሮች መኖራቸውን ያመለክታል። «ምን እናገኝ ይሆን?» (ማቴ. 19:27)። ይህ አሳብ የክርስትና ሕይወትን የንግድ አመለካከት ያንጸባርቃል። «ሁሉንም ነገር ለጌታ ትተናልና በምላሹ ምን እናገኝ ይሆን?» ይህን የጴጥሮስን አባባል ከሦስቱ የዕብራውያን ሰዎች (ዳን. 3:16-18) እና በኋላ ራሱ ጴጥሮስ ከሰጠው ምስክርነት ጋር አነጻጽር (የሐዋ. 3:6)። «ምን አገኝ ይሆን?» ከማለት «ይህን ያለኝን እስጥሃለሁ!» እስከ ማለት የተጓዘው ብዙ ርቀት ነው።

ኢየሱስ እርሱን የሚከተል ማንም ሰው በዚህም ሆነ በሚመጣው ሕይወት ጠቃሚ ከሆነው ነገር ምንም እንደማያጣ ለደቀ መዛሙርቱ አረጋግጦላቸዋል። እግዚአብሔር ለእያንዳንዱ የሚገባውን ሽልማት ይሰጠዋል። ነገር ግን ልባችን ንጹሕ መሆኑን ማረጋገጥ አለብን። የምንኖረው ለክርስቶስና ለወንጌሉ መሆን አለበት (ማር. 8:35 አንብብ)። ከአሥር ዓመታት በፊት የነበረው እውቅ ክርስቲያን አገልጋይ አር. ጄ. ሊቱርኑ፣ «የምትሰጡት አገኛለሁ በሚል አሳብ ከሆነ፣ አታገኙም!» ይል ነበር። የምንሠዋው ሽልማት ለማግኘት ከሆነ፣ ሽልማቱ ከቶውንም ሊገኝ አይችልም።

ኢየሱስ ደቀ መዛሙርቱ እንደሚሰደዱ መናገሩንም አስተውለህ አጢን። ቀደም ሲል በኢየሩሳሌም አይሁዶችና አሕዛብ ምን እንደሚያደርጉበት የተናገረ ሲሆን፣ እነርሱም የድርሻቸውን እንደሚሰደዱ አረጋግጠላቸው። እግዚአብሔር በረከትን ከስደት ጋር በማመጣጠን በሳል ልጆችን ያፈራል።

ከጠቅላላው ሕዝብ፣ ሀብታሙ ሹም የመጀመሪያውን ስፍራ ሲይዝ፣ ምስኪን ደቀ መዛሙርቱ የመጨረሻውን ስፍራ ይዘዋል። ነገር ግን እግዚአብሔር ነገሮችን የሚመለከተው ከዘላለም እይታ አንጻር ነበር። ስለሆነም፣ ፊተኞቹ ኋለኞች፣ ኋለኞቹ ፊተኞች ሆኑ። በራሳቸው እይታ የመጀመሪያ የሆኑት በእግዚአብሔር ዓይኖች ኋለኞች ይሆናሉ። በራሳቸው ዓይን የመጨረሻ የሆኑት

እንደ ሠራተኞች ይሸለማሉ። ይህ ለእውነተኛ ደቀ መዛሙርት ምንኛ ታላቅ ማበረታቻ ነው!

4. ባሮች ገዥዎች ይሆናሉ (ማርቆስ 10:32-45)

አሁንም ኢየሱስ ወደ ኢየሩሳሌም በመጓዝ ላይ ነበር። ማርቆስ ጌታችን ወደ ጎልጎታ የሚያደርገውን ጉዞ በሚተርክበት ጊዜ ከኢሳይያስ 42-53 ስለተጠቀሱት «የባሪያው መዝሙሮች» በሰፊው ለማሰላሰል ተገድዶ ነበር። «ጌታ እግዚአብሔር ይረዳኛልና ስለዚህ አልታወክሁም ስለዚህም ፊቴን እንደ ባልጩት ድንጋይ አድርጌዋለሁ፤ እንዳላፍርም አውቃለሁ» (ኢሳ. 50:7)። ጌታችን ወደ ጎልጎታ የሚያደርገውን ጉዞ ስንመለከትና ይህንንም ያደረገው ለእኛ መሆኑን ስንገነዘብ፤ ልባችን ለምስጋና ሊነሣ ይገባል።

ተከታዮቹ እንዲህ ዓይነት ዱብዕዳ በድንገት ስለደረሰባቸው በፍርሃትና ግራ መጋባት መዋጣቸው ሊያስደንቀን አይገባም። ስለ ሞቱ በተናገረ ቁጥር ግራ መጋባታቸው ይጨምራል። በመጀመሪያ ሁለት ማስታወቂያዎች (ማር. 8:31፤ 9:31) ኢየሱስ ስለሚከሰተው ነገር የተናገረ ሲሆን፤ አሁን ደግሞ የመስቀል ላይ ሞቱ በቅድስቲቱ የኢየሩሳሌም ከተማ እንደሚፈጸም ይነግራቸዋል። በዚህ በሦስተኛው እወጃ ወቅት አሕዛብ በምርመራውና በሞቱ ውስጥ ምን ዓይነት ሚና እንደሚጫወቱ ተናግሯል። ለአራተኛ ጊዜ፤ ከሞት እንደሚነሣ ነግሯቸዋል (9:9ን አንብብ)። ጌታ ለደቀ መዛሙርቱ እውነቱን ቢነግራቸውም እነርሱ ግን ለመረዳት በሚችሉበት ሁኔታ ላይ አልነበሩም።

ጌታችን እንደሚሞት እየነገራቸው ያዕቆብና ዮሐንስ ከዙፋኑ ላይ ለመቀመጥ መጠየቃቸው አሳፋሪ ነገር ነው። እነ ያዕቆብና እናታቸው እንዴት ስሜተ ደንዳናና ራስ ወዳዶች ሊሆኑ ቻሉ? ጴጥሮስ መጀመሪያ ጌታ እንደሚሞት ሲናገር ክርክር ገጥሞ ነበር። ከሁለተኛው ጊዜ ጀምሮ ደቀ መዛሙርቱ ከመካከላቸው ማን ታላቅ እንደሆነ በመከራከር ነበር ምላሽ የሰጡት (ማር. 9:30-34)። እነዚህ ሰዎች የመስቀሉን ትርጉም ለማየት የታወሩ ይመስላል።

በመሠረቱ፤ ሰሎሜና ሁለት ልጆቿ ኢየሱስ ደቀ መዛሙርቱ በወደፊት መንግሥቱ ውስጥ በአሥራ ሁለት ዙፋናት ላይ እንደሚቀመጡ በመግለጽ የሰጠውን የተስፋ ቃል ከእጃቸው ለማስገባት እየሞከሩ ነበር። (ማቴ. 19:28ን አንብብ። ማርቆስ በቀዳሚነት የጻፈው ለሮማውያን በመሆኑ ይህንን የተስፋ ቃል አላካተተውም።) ኢየሱስ በቅርቡ እንደሚሞት ስለተናገረ፤ ተስፋውን ለመቀበል ብዙ እምነት ጠየቃቸው። ሦስቱ ተስማምተው ስለጠየቁት (ማቴ. 18:19) እና ጌታም የማበረታቻ ቃል ስለሰጣቸው፤ ጥያቄያቸውን የማይቀበልበት ምክንያት አልነበረም።

ነገር ግን አንድ ችግር ነበር። የሚጸልዩት የራስ ወዳድነት ጸሎት ነበር። እግዚአብሔር ደግሞ የራስ ወዳድነትን ጸሎት አይመልስም (ያዕ. 4:2-3)። ይህን ቢያደርግ እንኳ ዓላማው እኛን ሥርዓት ማስያዝና እንዴት እንደ ፈቃዱ እንደምንጸልይ ማስተማር ነው የሚሆነው [መዝ. (106):15፤ 1ኛ ዮሐ. 5:14-15]። ያዕቆብ፤ ዮሐንስና ሰሎሜ የጸሎትን መልስ ለማግኘት ዋጋ መክፈል እንደሚያስፈልግ አልተገነዘቡም ነበር። ኢየሱስ ጥያቄያቸውን ለማሟላት መከራ መቀበልና መሞት ያስፈልገው ነበር። ዙፋኖችን በነፃ እንዲያገኝ ለማስቻል እንዲህ ዓይነት ታላቅ ዋጋ መክፈል ያለበት ለምንድን ነው? እግዚአብሔርን ለማስከበር የሚቻለው በዚህ መንገድ ነውን?

ኢየሱስ መጭ መከራውንና ሞቱን ጽዋን ከመጠጣት (ማር. 14:32-36) እና ጥምቀትን ከመጠመቅ ጋር አነጻጽሯል [ሉቃስ 12:50፤ በተጨማሪም መዝ. (41):7፤ (69):2፤15 አንብብ]። ይህ እጅግ ከባድ ተሞክሮ ቢሆንም፤ ያዕቆብና ዮሐንስ ከኢየሱስ ጋር መከራውንና ሞቱን ለመቀበል ዝግጁ መሆናቸውን ገልጸዋል! በኋላ የድርሻቸውን ጥምቀትና ጽዋ ስለተቀበሉ፤ በዚህ ጊዜ የሚናገሩትን አያውቁም ነበር። ያዕቆብ ከደቀ መዛሙርቱ መካከል በቀዳሚነት ሲሠዋ (ዮሐ. 12:1-2)፤ ዮሐንስም ከባድ ስደትን ቀምሷል።

ጸሎታቸው ከሰማያዊ ሳይሆን ከምድራዊ ጥበብ የመጣ በመሆኑ፤ ያዕቆብና ዮሐንስ ሌሎችን ደቀ መዛሙርት በማስቆጣት በቡድኑ ውስጥ አለመስማማትን ፈጥረዋል (ያዕ. 3:13-4:1

አንብብ)። ስለ ጉዳዩ ሳያስቡ ጌታን በመጠየቃቸው እንዳዘኑ የሚያጠራጥር አይሆንም። አሁንም ኢየሱስ በእግዚአብሔር መንግሥት ውስጥ «ትልቅ ሰው» ማለት ምን ማለት እንደሆነ ሊያስተምራቸው ሞክሯል (ማር. 9:33-37 አንብብ)።

እንደ ዛሬዎቹ ሰዎች ደቀ መዛሙርቱ የተሳሳቱ ምሳሌዎችን የመከተል ስሕተት ፈጽመው ነበር። የኢየሱስን አርአያነት ከመከተል ይልቅ በሥልጣናቸውና በሹመታቸው የሚፈነጩትን የሮም ባለሥልጣናትን ክርክርና ሥልጣን ያደንቁ ነበር። ታላቅነትን መሻት መጥፎ ባይሆንም፣ ለታላቅነት ለምንሰጠው ፍችና ታላቅነትን ለምንፈልግበት ዓላማ ጥንቃቄ ማድረግ ይኖርብናል። ኢየሱስ፣ «ማንም ከእናንተ ታላቅ ሊሆን የሚወድ የእናንተ አገልጋይ ይሁን፣ ከእናንተም ማንም ፊተኛ ሊሆን የሚወድ የሁሉ ባሪያ ይሁን» ብሏል (10:43-44)።

በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ የተቀመጠው አሠራር አንድ ሰው ወደ ገዢነቱ ደረጃ ከመሸጋገሩ በፊት በመጀመሪያ በባርነት ማገልገል እንዳለበት የሚያስረዳ ነው። ዮሴፍ፣ ሙሴ፣ ኢየሱስ፣ ዳዊት፣ ጢሞቴዎስና ጌታችን ራሱ በዚህ ሂደት አልፈዋል (ፊልጵ. 2:1-11)። ትእዛዛትን መቀበል ካልተማርን፣ ትእዛዛትን የመስጠት መብት የለንም። አንድ ሰው ባለሥልጣን ከመሆኑ በፊት፣ ከባለሥልጣናት ሥር መሥራት ምን እንደሚመስል ማወቅ አለበት። ኢየሱስ ክርስቶስ ታላቅ የደኅንነት ሥራውን ለማከናወን ይህንኑ አሠራር ከተከተለ፣ እኛም ከዚህ የተለየ አሠራር ልንከተል አንችልም።

5. ድሆች ይበለጽጋሉ (ማርቆስ 10:46-52)

ኢየሱስና ደቀ መዛሙርቱ ከኢየሩሳሌም ሠላሳ ዘጠኝ ኪሎ ሜትር ያህል ርቃ ወደምትገኘው ኢያሪኮ በሚሄዱበት ወቅት ለፋሲካ በዓል ወደ ኢየሩሳሌም የሚሄዱ ብዙ ሰዎች ተከተሏቸው። ኢያሪኮ በመባል የሚታወቁት ሁለት ከተሞች ናቸው። እነርሱም አሁን የፈራረሰቸው አሮጌይቱ ኢያሪኮና ታላቁ ሄሮድስና ተተኪዎቹ እጅግ ውድ የክረምት ቤተ መንግሥት ከሠሩበት ስፍራ አንድ ተኩል ኪሎ ሜትር ያህል ርቃ የምትገኘው አዲሲቱ ከተማ ናቸው። ይህ በማርቆስ 10:46 እና በሉቃስ

18:35 መካከል የተከሰተ የሚመስለውን ግጭት ለማብራራት ሊረዳ ይችላል።

ከመንገዱ ጥግ የሚቀመጡ ሁለት ዓይነ ስውራን ለማኞች ነበሩ (ማቴ. 20:30)። ከእነዚህም አንዱ በርጤሜዎስ ይባል ነበር። ከሁለቱ መካከል ጮክ ብሎ የሚናገረው እርሱ በመሆኑ ማርቆስም ሆነ ሉቃስ በእርሱ ላይ ትኩረት አድርገዋል። ለማኞቹ ፈዋሹ የናዝሬቱ ኢየሱስ እያለፈ መሆኑን ሲሰሙ የምሕረት ረድኤቱን አግኝተው ለመፈወስ ይችሉ ዘንድ በተቻላቸው ዓቅም ትኩረቱን ለመሳብ ጣሩ።

መጀመሪያ ሕዝቡ ዝም ሊያስፏቸው ሞከሩ። ነገር ግን ኢየሱስ ቆሞ ካስጠራቸው በኋላ ግን ሕዝቡ ለማኞቹን ያበረታቷቸው ጀመር። ችግር የደረሰባቸው ሰዎች ሕዝቡ ከኢየሱስ እንዲያርቃቸው አይፈቅዱም (ማር. 5:25-34 አንብብ)። በርጤሜዎስ ጠልፎ እንዳይጥለው ልብሱን ወርውሮ ወደ ጌታ ሮጠ። በዚህ ጊዜ አንዳንድ የበዓል ተጓዦች ወይም ደቀ መዛሙርት እንደረዱት አይጠረጠርም።

«ምን እንዳደረግልህ ትፈልጋለህ?» የሚል ጥያቄ ለዓይነ ስውር ሰው ማቅረብ እንግዳ ነገር ይመስላል። (ጌታ ለያዕቆብ፣ ለዮሐንስና ለሰሎሜም ያቀረበው ይህንኑ ጥያቄ ነበር። ቍ. 36)። ኢየሱስ በርጤሜዎስ ራሱንና እምነቱን እንዲገልጽ ዕድል ሲሰጠው ፈልጎ ነበር። ኢየሱስ ምን ሊያደርግለት እንደሚችል ነበር ያመነው?

በርጤሜዎስ ኢየሱስን የጠራው «ጌታ» በማለት ነበር። በርጤሜዎስ የተጠቀመው «ረቡኒ» የሚለውን ቃል ሲሆን፣ ትርጉሙም፣ «የእኔ ጌታ፣ የእኔ መምህር» የሚል ነው። በወንጌላት ውስጥ ኢየሱስን በዚህ ስም የጠራቸው ሌላዋ ሴት ማርያም ብቻ ነች (ዮሐ. 20:16)። ለማኙ ኢየሱስን ሁለት ጊዜ «የዳዊት ልጅ» እያለ ጠርቶት ነበር። ይህ ብሔራዊ የመሢሕነት መጠሪያ ሲሆን፣ «ረቡኒ» የሚለው የግል እምነት መግለጫ ነው።

ማቴዎስ ኢየሱስ በርኅራኄ ተነሣሥቶ የለማኞቹን ዓይኖች ዳስሶ እንዳበራ ገልጿል (20:34)። ለማኞቹ ከተፈወሱ በኋላ

ለኢየሱስ ምስጋናቸውን ለመግለጽ ለበዓል ከሚሄደው ሕዝብ ጋር ወደ ኢየሩሳሌም ይጓዙ ጀመር። በማርቆስ ወንጌል ውስጥ የተመዘገበው የመጨረሻው ተአምር ይህ ሲሆን፣ ይህም ከማርቆስ «የባሪያ» ጭብጥ ጋር ይጣጣማል። መከራን የሚቀበል የእግዚአብሔር ባሪያ የሆነው ኢየሱስ ክርስቶስ ወደ መስቀሉ እየሄደ ሳለ ሁለት ዓይነት ስውር ለማኞችን ለማገልገል ከመንገድ ላይ ቆሟል። አቤት ምን ዓይነት ፍቅር፣ ምን ዓይነት ምሕረትና ምን ዓይነት ጸጋ ነው !

የእግዚአብሔር ባሪያ በኢየሩሳሌም

ማርቆስ 11:1-12:44

በፋሲካ ወቅት ኢየሩሳሌም ለአይሁዶች የደስታ ከተማ ለሮማውያን ግን የስጋት ከተማ ነበረች። በሺዎች የሚቆጠሩ አገር ወዳድ አይሁዶች ከዓለም ዙሪያ ሁሉ ወደ ቅድስቲቱ ከተማ ይገባሉ። በዚህ ጊዜ ልባቸው በደስታና በብሔራዊ ፈንጠዚያ ይሞላል። በዚህ የበዓል ወቅት የኢየሩሳሌም ነዋሪዎች ቊጥር ከሦስት እጥፍ በላይ ስለሚያድግ የሮም ወታደራዊ ክፍሎች በተጠንቀቅ ላይ ይሆናሉ። በዚህ ወቅት አንዳንድ ቀናዒ አይሁዳውያን የሮም ባለሥልጣናትን ለመግደል ሊሞክሩ ወይም ሁከት ሊያነሣሁ ይችላሉ። በተለያዩ የአይሁድ ሃይማኖት ቡድኖች መካከልም ክርክሮች ይነሡ ነበር።

ከከተማዬቱ ቅጥር ውጭ ሊሰቀል አንድ ሳምንት ያህል የቀረው የእግዚአብሔር ባሪያ የመጣው ወደዚሁ ሁኔታ ነበር። በዚህ ክፍል፣ የእግዚአብሔር ባሪያ በሦስት የተለያዩ የሥልጣን ሚናዎች ውስጥ ሲያገለግል እንመለከታለን።

1. ባሪያው - ንጉሥ (ማርቆስ 11:1-11)

ኢየሱስ በሄደበት መንገድ አንድ መንገደኛ መጀመሪያ ወደ ቢታንያ መድረስና ከዚያም ከኢየሩሳሌም ሦስት ኪሎ ሜትር ያህል ወደምትርቀው ቤተፋጌ መድረስ ይችል ነበር። ይህ ስፍራ ከባሕር ወለል ወደ 792 ሜትር ከፍ ብሎ የሚገኝ ሲሆን፣ እዚህ ላይ ሆኖ ቅድስቲቱን ከተማ በግሩም ሁኔታ መመልከት ይቻላል። በዚህ ሰዓት ጌታችን ከዚህ በፊት ያላደረገውንና ሌሎችም እንዳያደርጉት ያስጠነቅቅ የነበረውን ነገር ለማድረግ ተዘጋጅቶ ነበር። ይኸውም ተከታዮቹ እርሱን በአደባባይ እንዲያከብሩት ማድረግ ነበር።

ኢየሱስ ለዚሁ ዝግጅት የፈለገውን ውርንጫ እንዲያመጡለት ሁለት ደቀ መዛሙርቱን ወደ ቤተ ፋጌ ላከ። ዛሬ አብዛኞቹ ሰዎች አሁያን የተዋረደች ጭነት ተሸካሚ እንስሳ አድርገው

ይመለከቷታል። በዚያን ዘመን ግን ለንጉሥ መቀመጫ እንደምትመች እንስሳ ትታይ ነበር (1ኛ ነገ. 1:33)። ጌታችን በዘካርያስ 9:9 የሚገኘውን መሢሐዊ ትንቢት ለመፈጸም ይህችን ውርንጫ ማግኘት ያስፈልገው ነበር። ማርቆስ በቀዳሚነት የሚጽፈው ለአሕዛብ አንባብያን በመሆኑ ይህን ጥቅስ አልጠቀሰውም።

ኢየሱስ ይህን ትንቢት በመፈጸሙ ሁለት ነገሮችን ተግባራዊ አድርጓል። (1) የእስራኤል ንጉሥና መሢሕ መሆኑን አውጇል። እንዲሁም፤ (2) ሃይማኖታዊ መሪዎችን ሆን ብሎ ተፋልሟቸዋል። ይህም ለእርሱ መያዝ፤ መመርመርና መስቀል ምክንያት የሆነውን ሤራ ጠነሰሰ። የአይሁድ መሪዎች በበዓል ሰሞን ላያስሩት ቢወስኑም፤ እግዚአብሔር ግን ያቀደውን ፈጸመ። የእግዚአብሔር በግ በፋሲካ ዕለት መሞት ነበረበት።

በዓሉን ለማክበር ከመጡት አይሁዶች በርካታ አገር ወዳድ ዜጎች በጌታ ስም የመጣውን የዳዊት ልጅ ንጉሥነት በሚያውጀው የአደባባይ ትዕይንት ላይ በተሟሟቀ ስሜት ተሳተፉ። ከገሊላ የመጡትና የአልዓዛርን ከሞት መነሣት የተመለከቱት ሰዎች በትዕይንቱ ላይ ዋንኛ ተዋንያን ነበሩ (ዮሐ. 12:12-18)። አንዳንድ ጊዜ ከአንድ ሳምንት በፊት «ሆሣዕና!» ሲሉ የነበሩት እነዚያው ሰዎች በስቅለት ዕለት «ስቀለው!» ሲሉ ጮኹ ሲባል ሰምተህ ይሆናል። ይህ ግን እውነት አይደለም። ኢየሱስ እንዲሰቀል የገፋፉት ሰዎች በአመዛኙ የይሁዳና የኢየሩሳሌም ነዋሪዎች ሲሆኑ፤ የገሊላ ሰዎች ግን ለኢየሱስ አገልግሎት ፍቅር ነበራቸው።

በእስራኤል አገር ለንጉሥ አቀባበል በሚደረግበት ጊዜ፤ ሰዎች ልብሰቻቸውንና የዘንባባ ዝንጣፊዎችን ከመንገድ ላይ የማንጠፍ ልማድ ነበራቸው (2ኛ ነገ. 9:13)። «ሆሣዕና» የሚለው ቃል «አሁን አድን» የሚል ፍች ያለው ሲሆን፤ ምንጩም መዝሙር (118):25-26 ነው። ኢየሱስ ከመዝሙረ ዳዊት መሢሐዊ ክፍል እየጠቀሱ መሆናቸውን እያወቀ [መዝ. (118):22-23ን ከማቴ. 21:42-44 እና ዮሐዋ. 4:11 ጋር አስተያይ] ፤ ትክክለኛ የሆነውን ጩኸታቸውን እንዲቀጥሉ ፈቀደላቸው። ይህን በማድረጉም የዳዊት ልጅና የእስራኤል ንጉሥ መሆኑን አረጋግጦላቸዋል።

ሮማውያን ይህንን የአደባባይ ትርኢት በሚመለከቱበት ጊዜ ምን ያስቡ ነበር? ሮማውያን እኮ በዛን ዘመን በበዓላትና በአደባባይ ትዕይንቶች በአሰላለፍ የተካኑ ነበሩ። እኛ ይህንን ክስተት «በድል የመግባት ትዕይንት» እንላለን። ሮማውያን ግን በፍጹም እንደዚያ አይሉም። መንግሥታዊ የሮማውያን ድል በዓል ከፍተኛ ትኩረት የሚሰጠው ነበር። አንድ የሮም ጄኔራል ጠላቱን ደምስሶ በሚመለስበት ጊዜ ታላቅ መንግሥታዊ የአቀባበል በዓል ይደረግለት ነበር። በበዓሉም ላይ ድሉን የሚያረጋግጡለትን ምርኮኞችና የሜዳይ ሽልማቶችን ያሳያል። ድል ነሺው ጄኔራል በወርቃማ ሰረገላ ላይ ተቀምጦ በከተማ በሚያልፍበት ጊዜ ካህናት ለክብሩ ዕጣን ያጥናሉ፤ ሰዎች ስሙን እየጠሩ ያመለካታል። ትዕይንቱ ከፍጹም የሚደርሰው ሕዝቡ የጦር ምርኮኞች ከአራዊት ጋር ሲፋለሙ እየተመለከቱ በሚዝናኑበት ስፍራ ነበር። «የሮማውያን ድል» እንዲህ ያለ ነበር።

የጌታችን «ድል» የሮማውያንን ባይመስልም፤ ድልነቱ ግን ያው ነበር። ድሉ መንፈሳዊ በመሆኑ ቢለይም፤ ክርስቶስ የእግዚአብሔር ቅቡዕ ንጉሥና አዳኝ ነበር። አንድ የሮም ጄኔራል የድል አድራጊነትን ደረጃ ለማግኘት ቢያንስ 5,000 ጠላቶችን መግደል ነበረበት። የጌታ ወንጌል ደግሞ ከጥቂት ሳምንታት በኋላ 5,000 ያህል አይሁዶችን «ማርኮ» ሕይወታቸውን የለወጠ ነበር (የሐዋ. 4:4)። የክርስቶስ ድል ፍቅር በጥላቻ ላይ፤ እውነት በስሕተት ላይና ሕይወት በሞት ላይ የነገሠበት ክስተት ነበር።

ኢየሱስ በቀጣዩ ዕለት የሚመለስበትን ቤተ መቅደስ ከተመለከተ በኋላ፤ ከከተማዬ ተወጥቶ በቢታንያ አደረ። ቢታንያ የተረጋጋችና ጸጥ ያለች ከተማ ነበረች። ከፊታቸው ለሚጠብቃቸው ከባድ ሳምንት ያዘጋጃቸው ዘንድ ከደቀ መዛሙርቱ ጋር ሲጸልይ ያደረው አለምክንያት አልነበረም።

2. ባሪያው - ፈራጅ (ማርቆስ 11:12-26)

ጌታ በለሲቱን መርገሙና ቤተ መቅደሱን ማንጸቱ የእስራኤልን ሕዝብ አሳዛኝ መንፈሳዊ ሁኔታ የሚያሳዩ ተምሳሌቶች ነበሩ። እስራኤል ብዙ ዕድሎች የተሰጧት አገር ብትሆንም፤ ከውጭ

ፍሬ አልባ (በለሲቱ)፤ ከውስጥ ደግሞ ምግባረ ብልሹ (ቤተ መቅደስ) ነበረች። ኢየሱስ ብዙውን ጊዜ የፍርድ እርምጃ ባይወስድም (ዮሐ. 3:17)፤ እግዚአብሔር ከዚህ ውጭ አማራጭ የሚያጣባቸው ጊዜ ግን ይመጣል (ዮሐ. 12:35-41)።

የበለስ ዛፍ መረገም (11:12-14፤ 20-26)። የበለስ ዛፍ በመጋቢት ወይም ሚያዝያ ቅጠሉን ያቈጠቀጥና በሰኔ ፍሬ ያፈራል። ከዚያም በነሐሴ ሁለተኛውን ሌላ ፍሬ፤ በመስከረም ደግሞ የሦስተኛውን ዙር ፍሬ ይሰጣል። ስለሆነም፤ ቅጠል ያለው በለስ ፍሬ እንዳለው ይታወቃል። ምንም እንኳን ፍሬው ካለፈው ወቅት «የተረፈ» ሊሆን ቢችልም። በዚህ ጊዜ ኢየሱስ በልዩ እውቀት አለመመራቱ አስገራሚ ነው። ወደ ዛፏ ሄዶ ፍሬ እንዳላት ወይም እንደሌላት ማረጋገጥ አስፈልጉት ነበር።

ዛፍ የማጠውለግ ኃይል ካለው በዚያው ኃይል ለምን ፍሬ እንድታፈራ ለማድረግ አልፈለገም? እሪያዎቹን ከማስመጡ በተጨማሪ (5:13)፤ ጌታችን ተፈጥሮን የሚጎዳ ተአምር ሲሠራ ይህ ሁለተኛው ነው። ይህንንም ያደረገው ለእኛ ሁለት ጠቃሚ ትምህርቶችን ለማስተማር ነው።

በመጀመሪያ፤ ስለ ውድቀት ሊያስተምረን ፈልጓል። እስራኤል ለእግዚአብሔር ታማኝ ለመሆን አልቻለችም ነበር። በብሉይ ኪዳን የበለስ ዛፍ ከእስራኤል ሕዝብ ጋር የተያያዘች ናት (ኤር. 8:13፤ ናሆም 3:12፤ ሆሴዕ 9:10)። ጌታችን እንደ ረገማት የበለስ ዛፍ ሁሉ እስራኤል «ከቅጠል ሌላ ምንም» አልነበራትም። በለሲቱ «ከሥሯ» ጀምሮ እንደ ደረቀች አጢን (ማር. 11:20)። ከሦስት ዓመታት በፊት መጥምቁ ዮሐንስ ከዛፏ ሥር ምሳር ቢያስቀምጥም (ማቴ. 3:10)፤ የሃይማኖት መሪዎች ሊሰሙት አልፈለጉም ነበር። አንድ ግለሰብ ወይም ቡድን በመንፈሳዊ ሕይወቱ «መድረቅ» የሚጀምረው ከሥሩ ነው። ሰዎች የሚያደንቁትን ብዙ ቅጠል ሊመለከቱ ቢችሉም፤ ደስ የሚሰጥ ባቸውን ፍሬዎች ሊያገኙባቸው አይችሉም።

ምናልባትም ደቀ መዛሙርቱ ይህንን ተአምር ኢየሱስ ከጥቂት ወራት በፊት ከሰጠው ምሳሌ ጋር በማያያዝ (ሉቃስ 13:1-9)፤ እግዚአብሔር በእስራኤል ላይ የሚያወርደውን ፍርድ

በግልጽ ሳይመለከቱ አልቀሩም። በተጨማሪም እግዚአብሔር ከሕዝቡ «በኩራቱን» እንደሚፈልግ የሚናገረውን የትንቢተ ሚክያስ 7:1-6 ትንቢት ይሆናል። ክርስቶስ አሁንም ከሕዝቡ ፍሬ ይፈልጋል። ፍሬ አልባ ሆኖ መገኘቱ ኃጢአት ነው (ዮሐ. 15:16)። ቅጠል ብቻ ይዘን ስንቀመጥ መንፈሳዊ ሥሮቻችንን በጥንቃቄ መከታተሎቻችንን አለብን።

ኢየሱስ ስለ እምነት ሊያስተምረን በመፈለጉ ጭምር ነበር ይህን ተአምር የፈጸመው። በማግሥቱ ደቀ መዛሙርቱ የጠወለገችውን ዛፍ ሲመለከቱ፤ ኢየሱስ «በእግዚአብሔር እመነ» ሲል ተናግሯል። ይህም «ባለማቋረጥ በእግዚአብሔር ተማመነ፤ በእርሱ ላይ የመደገፍ ባሕርይ ይነራችሁ» ማለት ነው። በአይሁዶች ንጽጽራዊ ምሳሌ፤ ተራራ ከለው መንገድ ላይ የቆመውን ጠንካራና የማይነቃነቅ ነገር ያመለክታል (ዘካ. 4:7)። እንዲህ ዓይነቱን ተራራ መናድ የሚቻለው በእግዚአብሔር በመተማመን ነው።

ኢየሱስ ስለ ጸሎት የሰጠው ትምህርት ይኼ ብቻ ስላልሆነ፤ ከተቀሩት የመጽሐፍ ቅዱስ ክፍሎች ነጥለን ልናወጣው አይገባም። ጸሎት በእግዚአብሔር ፈቃድ ሊጸለይ ይገባል (1ኛ ዮሐ. 5:14-15)፤ የሚጸልየው ግለሰብ ደግሞ በእግዚአብሔር ፍቅር ውስጥ መሆን አለበት (ዮሐ. 15:7-14)። ጸሎት ችግር በሚደርስብን ጊዜ የምንወስደው የድንገተኛ አደጋ እርምጃ አይደለም። እውነተኛ ጸሎት ከእግዚአብሔር ጋር የምናደርገው የማያቋርጥ ተግባራትና አምልኮ አካል ነው።

ማርቆስ 11:24ን፤ «በብዙ ትጋትና በእምነት ብትጸልዩ፤ እግዚአብሔር የምትጠይቁትን ሁሉ ለመስጠት ይገደዳል» ብለን ልንተረጉመው አይገባም። እንዲህ ዓይነቱ እምነት በእግዚአብሔር ላይ የሚጣል እምነት ሳይሆን፤ በእምነት ላይ የሚጣል እምነት ወይም በስሜት ላይ የሚጣል እምነት ነው። እውነተኛ እምነት በቃሉ ላይ የተመሠረተ ነው (ሮሜ 10:17፤ ዮሐ. 15:7)። ቃሉ ደግሞ ፈቃዱን ይገልጽናል። የጸሎት ዓላማ የሰውን ፈቃድ በሰማይ ላይ መፈጸም ሳይሆን፤ የእግዚአብሔርን ፈቃድ በምድር ላይ መፈጸም ነው የሚለው አባባል ትክክል ነው።

እውነተኛ ጸሎት ይቅርታንና እምነትን ያካትታል። እግዚአብሔር ጸሎቱን እንዲመልስ ከፈለግሁ በሰማይ ከሚኖረው አምላኬና በምድር ከሚኖሩ ወንድሞቼ ጋር ኅብረት ሊኖረኝ ይገባል (ማቴ. 5:21-26፤ 6:14-15፤ 18:15-35 እንብብ)። «በአቡነ ዘበሰማያት» ጸሎት ውስጥ የመጀመሪያው ሐረግ፣ «በሰማያት የምትኖር አባታችን ሆይ» እንጂ፣ «አባቴ ሆይ» አይልም። ክርስቲያኖች የግል ጸሎት ሊያደርጉ ቢችሉም፣ ብቻውን የሚጻልይ ክርስቲያን አይኖርም። ምክንያቱም የእግዚአብሔር ሕዝቦች ሁሉ በረከቱን ለመሻት የሚጣመረው ዓለም አቀፋዊ ቤተሰብ አካል ናቸውና (ኤፌ. 3:14-15)። ጸሎት ሁላችንንም በአንድ ላይ ያስተሳስረናል።

የእግዚአብሔርን በረከት የምናገኘው እርስ በርሳችን ይቅር በመባባሳችን አይደለም። ይቀር ባይው መንፈሳችን ልባችን ከእግዚአብሔር ጋር ትክክል መሆኑንና ፈቃዱን ለመፈጸም መፈለጋችንን ያሳያል። ይህም እግዚአብሔር ጸሎታችንን ሰምቶ እንዲመልስ ያስችለዋል [መዝ. (66):18]። እምነት የሚሠራው በፍቅር ነው (ገላ. 5:6)። በእግዚአብሔር ላይ እምነት ካለኝ፣ ለወንድሜ ፍቅር ይኖረኛል።

ቤተ መቅደሱን ማጽዳት (11:15-19)። ኢየሱስ በመጀመሪያው የፋሲካ ዕለት ጉብኝቱ ቤተ መቅደሱን ያጸዳ ሲሆን (ዮሐ. 2:13-22)፣ ውጤቱ ዘላቂ አልሆነም። ብዙም ሳይቆይ የሃይማኖት መሪዎቹ ገንዘብ ለዋጮችና ነጋዴዎች ተመልሰው እንዲሠሩ ፈቀዱ። ካህናትም ከትርፉ የድርሻቸውን ይቀበሉ ነበር። እነዚህ የንግድ አገልግሎቶች ደግሞ ለአምልኮ ወደ ኢየሩሳሌም ለሚመጡት አይሁዶች አመቺ ሁኔታዎችን ለመፍጠር የታሰቡ ነበሩ። ከሩቅ ስፍራ የሚመጣ አይሁዳዊ መሥዋዕቱን ይዞ ቢመጣና የሆነ ግድፈት ቢገኝበትስ? የገንዘብ ለውጡ ከጊዜ ወደ ጊዜ ይለዋወጥ ነበር። ስለሆነም የውጭ አገር ገንዘብ የሚለውጡ ነጋዴዎች ለራሳቸው ብዙ ትርፍ ቢያገኙም፣ ከውጭ ለሚመጡ ሰዎች እገዛ እያደረጉላቸው ነበር። ለእነርሱ ስለ ንግዱ እንቅስቃሴ ምክንያት መስጠቱ ቀላል ነበር።

«የሃይማኖት ገበያው» የሚደራው በአሕዛብ አደባባይ ነበር። ይህም አይሁዶች ተግተው ስለ እግዚአብሔር ሊመሰክሩ

የሚገባቸው ስፍራ ነበር። አንድ አሕዛብ ወደዚያ አደባባይ ደርሶ በእውነተኛ ሃይማኖት ስም የሚካሄደውን ንግድ ቢመለከት፤ የሚያስተምሩትን ለማመን የሚፈልግበት ምክንያት አይኖረውም። አይሁዶች በቤተ መቅደሳቸው ውስጥ የእንጨትና የድንጋይ ጣዖታት እንዲኖሩ አይፈቅዱም ነበር። ነገር ግን ተመሳሳይ ጣዖታትን በዚሁ ስፍራ እያካሄዱ ነበር። የአሕዛብ አደባባይ የጸሎት ስፍራ ሊሆን ሲገባው፤ የንግድ ቦታ ሆነ።

ማርቆስ ርግብ ሻጮችን ሆን ብሎ ጠቅሷቸዋል። ርግብ ድሆች ከሚያቀርቧቸው መሥዋዕቶች አንዱ ነበር (ዘሌዋ. 14:22)። ዮሴፍና ማርያም ኢየሱስን በቤተ መቅደስ ለእግዚአብሔር አሳልፈው በሰጡት ጊዜ ያቀረቡት የርግብ መሥዋዕት ነበር (ሉቃስ 2:24)። በቤተ መቅደሱ ውስጥ የሚካሄደው ንግድ በድሆች ላይ ጫና ፈጥሮባቸው ነበር። ይህ ራሱ ለድሆች የሚራራውን የጌታ ኢየሱስን ልብ ሊያሳዝን ይችል ነበር (ማር. 12:41-44 አንብብ)።

ኢየሱስ ያከናወነውን ተግባር ለመደገፍ ሁለት የመጽሐፍ ቅዱስ ጥቅሶች ጠቅሷል ኢሳ. 56:7 እና ኤር. 7:11። በተመሳሳይ ጊዜ፤ የሃይማኖት መሪዎችን ኃጢአት አጋልጧል። አይሁዶች ቤተ መቅደሱ በቀዳሚነት የመሥዋዕት ማቅረቢያ ስፍራ እንደሆነ ሲያስቡ፤ ኢየሱስ ግን የጸሎት ስፍራ መሆኑን አመልክቷል። እውነተኛ ጸሎት በራሱ ለእግዚአብሔር የሚቀርብ መሥዋዕት ነው [መዝ. 141]:1-2]። መሪዎቹ በሕጎችና ደንቦች የተሞሉትን ልማዳዊ አመለካከቶች ሲያስፋፉ፤ ኢየሱስ ግን የአይሁድን ሃይማኖት በመንፈሳዊ እይታ አጉልቷል።

ካምፕበል ሞርጋን እንደሚሉት፤ «የሌቦች ዋሻ» ሌቦች ለመደበቅ የሚሮጡበት ስፍራ ነው። የካህናት አለቆችና ጸሐፍት ኃጢአታቸውንና ግብዝነታቸውን «ለመሸፋፈን» ቤተ መቅደሱን ይጠቀሙ ነበር። ኢሳይያስም (1:10-17) ሆነ ኤርምያስ (7:1-16) የአካላዊ ቤተ መቅደስ መኖር ለእግዚአብሔር በረከት ዋስትና እንደማይሰጥ ገልጸዋል። ዋናው ነገር ሕዝቡ በቤተ መቅደስ ውስጥ ከልባቸው የሚፈጽሙት ተግባር ነበር። ሕዝቡ ለነቢያቱ ማስጠንቀቂያ ጆሮ ያልሰጡ ሊሆን፤ የጌታንም ማስጠንቀቂያ እንዲሁ በቸልታ ያልፋታል።

የካህናት አለቆችና ጸሐፍት ጌታችን ስላከናወናቸው ተግባራት በሰሙ ጊዜ እንዴት አድርገው እንደሚያስሩት ምክንያት ይፈልጉ ጀመር (ማር. 14:1-2 አንብብ)። ይሁዳ ደግሞ በዚህ በኩል ሊተባበራቸው ፈቀደ። የአይሁድ የሃይማኖት መሪዎችን ኃጢአት ለመኮነን ከመጣደፋችን በፊት ምናልባት ወንጌሉን እየሸቃቀጥን እንደሆነ ለማመልከት የራሳችንን አገልግሎት ልንገመግም ይገባል። በማኅበረሰባችን ውስጥ ያሉ የማያምኑ ሰዎች ሕንጻዎቻችንን እንደ ጸሎት ቤቶች ይመለከቷቸዋልን? ሁሉም ብሔር ብሔረሰቦች በቤተ ክርስቲያኖች ውስጥ ተቀባይነት ያገኛሉን? አባሎቻችን እሑድ እሑድ ወደ ቤተ ክርስቲያን የሚጉርፉት ኃጢአታቸውን ለመሸፈን ነውን? ወደ ቤተ ክርስቲያን የምንሄደው ዝናችንን ለመጠበቅ ነው ወይስ እግዚአብሔርን ለማምለክና ከፍ ከፍ ለማድረግ? ጌታ ኢየሱስ ወደ ጸሎት ቤታችን ቢመጣ ዛሬ ምን ዓይነት ለውጦችን ያደርግ ይሆን?

3. ባሪያው - ነቢይ (ማርቆስ 11:27-12:44)

ኢየሱስ በቤተ መቅደስ ውስጥ ሲያገለግል የሃይማኖትና የፖለቲካ መሪዎች በብዙ ጥያቄዎች ሊያጠምዱት ሞከሩ። ከጥያቄዎቻቸው አራቱን ከመለስ በኋላ ለዘለቄታው ዝም የሚያስኛቸውን አንድ ጥያቄ ጠየቃቸው።

የሥልጣን ጥያቄ (11:27-12:12)። የሕግ ጠባቂዎች በመሆናቸው የአይሁድ ሽንጉ አባላት ከእግዚአብሔር ተልኬአለሁ የሚል ሰው ባጋጠማቸው ጊዜ ሁሉ ሁኔታውን የመመርመር መብትና ኃላፊነት ነበራቸው። በኢየሱስም ላይ ያደረጉት ይህንኑ ነበር (ዘዳግ. 18:15-22)። ይሁንና፤ እነዚህ ሰዎች የተከፈተ አእምሮና ቀና ልብ አልነበራቸውም። እውነትን ከመፈለግ ይልቅ እርሱን ለማጥፋት የሚያስችላቸውን መረጃ ነበር የሚሹት (ማር. 11:18)። ኢየሱስ ምን እንደሚፈልጉ ስለሚያውቅ ጥያቄያቸውን በጥያቄ በመመለስ ግብዝነታቸውን ይፋ አወጣ።

ለምን ይሆን ወደ መጥምቁ ዮሐንስ የመለሳቸው? ለአንድ በጣም ጠቃሚ ምክንያት። ይኸውም እግዚአብሔር አስቀድሞ የሰጠንን እውነት ካልተቀበልን ሌላ አዲስ እውነት

እንደማይገልጥልን ለማሳየት ነው። ዮሐንስ 7:17 ይህንን መሠረታዊ እውነት፤ «ፈቃዱን ሊያደርግ የሚወድ ቢኖር፤ እርሱ ይህ ትምህርት ከእግዚአብሔር ቢሆን ወይም እኔ ከራሴ የምናገር ብሆን ያውቃል» ሲል ገልጿል። የብሪታኒያ ሰባኪ የሆኑት ኤፍ. ደብልዩ. ሮበርትሰን እንደሚሉት፤ «መታዘዝ የመንፈሳዊ እውቀት ምንጭ ነው»። የአይሁድ የሃይማኖት መሪዎች ዮሐንስ ያስተማራቸውን እውነት አልተቀበሉም ነበር። እንግዲህ እግዚአብሔር ተጨማሪ ቃል የሚልክላቸው ለምን ይሆን? ዮሐንስ የመጣው መሢሐን ለሕዝቡ ለማስተዋወቅ ስለነበር፤ የዮሐንስን መልእክት ተቀብለው ቢሆን ኖሮ፤ ክርስቶስን በደስታ በተቀበሉት ነበር።

የአይሁድ መሪዎች በገዛ እጃቸው አጣብቂኝ ውስጥ ገቡ። የሚፈልጉት «እውነተኛውን ወይም ትክክለኛውን ነገር ሳይሆን፤ መከላከያ የሚሆናቸውን አሳብ ብቻ ነበር። ይህ ሁልጊዜም ግብዞችና ብዙኃኑን ለማስደሰት የሚፈልጉ ሰዎች የሚይዙት አቋም ነው። መጥምቁ ዮሐንስም ሆነ (ማቴ. 11:7-10) ጌታ ኢየሱስ (ማር. 12:14) ይህንን አቋም አልያዙም። ኢየሱስ ግብዝነታቸውን ለመደገፍና ለመቀበል ባይፈልግም፤ ጥያቄያቸውን መልሶላቸዋል። እውነተኛ ለመሆን ፈለገ እንጂ፤ ጥያቄያቸውን ቸል ለማለት አልሞከረም።

የማምለጫ ቀዳዳ ከማግኘታቸው በፊት ኃጢአቶቻቸው ወዴት እንደሚመሯቸው የሚያሳይ አንድ ምሳሌ ነገራቸው። ቀደም ሲል መጥምቁ ዮሐንስን ያስገደሉ ሲሆን፤ አሁን ደግሞ የእግዚአብሔር ልጅ እንዲሰቀል ሊጠይቁ ተዘጋጅተው ነበር!

የወይን ቦታ ለአይሁዶች የተለመደ የማነጻጸሪያ ምሳሌ ነበር [ኢሳ. 5:1-7፤ መዝ. (80):8-16]። ዘሌዋውያን 19:23-25 እንደሚለው፤ አንድ ገበሬ እስከ አምስተኛው ዓመት ድረስ የሥራውን ፍሬ መጠቀም አይችልም ነበር። (በርግጥ በዘመኑ የነበሩት አይሁዶች ይህን ትእዛዝ ስለመታዘዛቸው የምናውቀው ነገር የለም።) ባለቤቱ ሕጋዊ መብቱን ለማስከበር፤ ጥቂትም ቢሆን ከጭሰኞቹ ምርት መውሰድ ነበረበት። የወይኑ ሠራተኞች ለባለቤቱ ምንም ነገር ላለመስጠት የፈለጉት የወይን ቦታውን የራሳቸው ለማድረግ ነበር። ባለቤቱም በተከታታይ

መልእክተኞችን የላከው፤ ሥልጣኑንና ባለቤትነቱን ለማረጋገጥ ነበር።

ማርቆስ 12:2-5 ገበሬዎቹ ፍሬውን ያልበሉባቸውን ሦስት ዓመታት የሚሸፍን ከሆነ፤ ተወዳጁ ልጅ የተላከው በአራተኛው ዓመት ነበር። ይህ ፍሬው ለጌታ የሚሰጥበት ዓመት ነው (ዘሌዋ. 19:24)። ይህም የልጁን መላክ የበለጠ ትርጉም ያለው ያደርገዋል። የወይኑ ሠራተኞች ወራሹን ካስወገዱ፤ ንብረቱ የራሳቸው ይሆን ነበር። ስለሆነም፤ ወራሹን ልጅ ገደሉት (ዕብ. 13:12-13 አንብብ)። ክፉ ዓላማቸውን ለማሳካት ሲሉ ነፍስን ለማጥፋት ፈቀዱ (ዮሐ. 11:47-53)።

ኢየሱስ ከዚያ በኋላ፤ «እንግዲህ የወይኑ ጌታ ምን ያደርግ ይሆን?» ሲል ጠየቃቸው። መሪዎቹ መጀመሪያ ጥያቄውን በመመለስ ራሳቸውን ክፉኛ ኮነኑ (ማቴ. 21:41)። ከዚያም ኢየሱስ መልሳቸውን በመድገም እንደማይሻር የዳኛ ውሳኔ አጸናው። ለፍርዱ ይግባኝ ከማለታቸው በፊት መሢሐዊ ምንባብ እንደሆነ የሚያውቁትን መዝሙር (118):22-23ን ጠቀሰላቸው። በድል ወደ ኢየሩሳሌም በገባበት ወቅት ይህንን ክፍል ተመልክተነዋል (ማር. 11:9-10)። «ዓለቱ» ስለ መሢሐ የሚናገር የታወቀ ተምሳሌት ነበር (ዘዳግ. 17:6፤ ዳን. 2:34፤ ዘካ. 4:7፤ ሮሜ 9:32-33፤ 1ኛ ቆሮ. 10:4፤ 1ኛ ጴጥ. 2:6-8)።

የጋላፊነት ጥያቄ (12:13-17)። ያጋጠማቸው የጋራ ችግር ጠላቶች የነበሩትን ፈሪሳውያንና ሄሮዲያኖችን አስተባብራቸው። ሄሮዲያኖች የሄሮድስ ቤተሰቦችና የመግዛት ሥልጣን የሰጣቸውን የሮም መንግሥት ይደግፉ ነበር። ፈሪሳውያን ግን የሄሮድስ ነገድ በዳዊት ዙፋን ላይ ሊቀመጥ እንደማይገባ ያስቡ ነበር። ምክንያቱም ሄሮድስ ዔይማኖት እንጂ አይሁዳዊ አልነበረም። በተጨማሪም፤ ሮማውያን በይሁዳ ላይ የጣሉትን ተጨማሪ ቀረጥና በአጠቃላይም የሮማውያንን በአገራቸው ውስጥ መኖር ይጠሉ ነበር።

ጌዜያዊው ትብብር ስውር ወጥመድ ለማጥመድ የተደረገ ጥረት ነበር። ኢየሱስ ለጥያቄው የትኛውንም መልስ ቢሰጥ ከሮማውያን ወይም ከሄሮድስ ደጋፊዎች ጋር መጋጨቱ

አይቀርም ነበር። ኢየሱስ ግን ወይይቱን ከፖለቲካ ወደ መርሕ በመውሰድ ግብዞቹን በራሳቸው ወጥመድ አጠመዳቸው። የጌታን ምላሽ እንደሚከተለው መግለጽ ይቻላል፡-

«የቄሣር ምስል በሣንቲሞቹ ላይ ስላለ ሣንቲሞቹ የሚሠሩት በእርሱ ሥልጣን መሆን አለበት። እነዚህን ሣንቲሞች የምትይዙትና የምትጠቀሙት ዋጋ አላቸው ብላችሁ ስለምታስቡ ነው። ይህም የቄሣርን ሥልጣን መቀበላችሁን ያሳያል። አለዚያ ገንዘቡን አትጠቀሙም ነበር። ነገር ግን በእግዚአብሔር አምሳል መፈጠራችሁን አትርሱ። ስለሆነም፣ ለእርሱም መገዛት ይኖርባችኋል።»

በአንድ ወቅት የሮሜ 13 አተረጓጎሜን ከተቃወመ ግለሰብ ጋር የደብዳቤ ልውውጥ አደርግ ነበር። ይህ ሰው መንግሥት ሁሉ ከዲያብሎስ ስለሆነ፣ ክርስቲያኖች ለመንግሥት መገዛት የለባቸውም የሚል አሳብ ነበረው። እኔም በአሜሪካ ፖስታ ቤት መጠቀም እንኳ መንግሥትን እንደ ተቀበለ የሚያመለክት መሆኑን ገለጽሁለት። ወረቀትና ቴምብር ለመግዛት የሚጠቀምበት ገንዘብም የሚመጣው ከመንግሥት ሥልጣን ነው። ራሱን ለመግለጽ የሚጠቀምበት ነጻነትም ከመንግሥት ዋስትና የተገባለት ነው።

በማርቆስ 12:17 «አስረክቡ» ተብሎ የተተረጎመው ቃል «ዕዳን መክፈል፣ የወሰዱትን መልሶ ማስረከብ» የሚል ፍች ይሰጣል። ይህም ቀረጥ ዜጎች መንግሥት ላበረከተላቸው አገልግሎት ሊከፍሉ የሚገባቸው ዕዳ እንደሆነ ኢየሱስ ማመልከቱን ያስረዳል። በአሁኑ ዘመን መንግሥት ለዜጎች ከሚያበረክታቸው ከእነዚህ አገልግሎቶች መካከል የእሳት አደጋ መከላከያና የፖሊስ ጥበቃ፣ ብሔራዊ መከላከያ፣ የመንግሥትን ጉዳይ ለሚያስተዳድሩ የሥራ ኃላፊዎች ደመወዝ፣ ለድሆችና ለችግረኞች የሚሰጡ ድጋፎች፣ ወዘተ. . . ይገኙባቸዋል። አንድ ክርስቲያን ዜጋ በቀረጥ መልኩ የሚከፈለውን ገንዘብ መንግሥት በሚጠቀምበት መንገድ ላይ ተቃውሞ ሊኖረው ይችላል። ይህንንም ድምፁን አሰምቶ ሊቃውንና በምርጫ መብቱ የሚፈልገውን ባለሥልጣን ሊመርጥ ይችላል። ነገር ግን እግዚአብሔር መንግሥትን ለመልካም ዓለማ እንደ መሠረተ

መቀበል ይኖርበታል (ሮሜ 13፤ 1ኛ ጢሞ. 2:1-6፤ 1ኛ ጴጥ. 2:13-17)። ባለሥልጣናቱን ባናከብር እንኳ፤ ሥልጣናቸውን ማክበር አለብን።

ስለ ዘላለማዊ ሕይወት የተነሣ ጥያቄ (12:18-27)። በማርቆስ ወንጌል ውስጥ ሰዱቃውያን የተጠቀሱት በዚህ ስፍራ ብቻ ነው። እነዚህ ሰዎች ሃይማኖታዊ ሥልጣናቸው አድርገው የተቀበሉት የሙሴን ሕግ ብቻ ነበር። ስለሆነም፤ በመጀመሪያዎቹ አምስት የብሉይ ኪዳን መጻሕፍት ያልተደገፈን አስተምህሮ (ዶክትሪን) አይቀበሉም ነበር። በነፍስ ህልውና፤ ከሞት በኋላ ሕይወት፤ በትንሣኤ፤ በመጨረሻው ፍርድ፤ በመላእክት፤ ወይም በአጋንንት መኖር አያምኑም ነበር (የሐዋ. 23:8 አንብብ)። አብዛኞቹ ሰዱቃውያን ካህናትና ሀብታሞች ነበሩ። ራሳቸውን የአይሁዳዊ «ሃይማኖታዊ አምባገነኖች» አድርገው በመቁጠር ሌሎች ሰዎችን ሁሉ ዝቅ አድርገው ይመለከቱ ነበር።

ሰዱቃውያን በዘዳግም 25:7-10 በተሰጠው የጋብቻ ሕግ ላይ ተመሥርተው ለኢየሱስ የሚከተለውን መላምታዊ ጥያቄ አቀረቡለት። አንዲት ሴት በሕይወት ዘመኗ ሰባት ወንድማማቾችን አግብታ ሁሉም ሞቱባት። «እንግዲህ ወደፊት ትንሣኤ የሚባል ነገር ካለ፤ የዘላለምን ሕይወት የምትኖረው ሰባት ባሎቿን አግብታ ነው ማለት ነው?» አሉ። ይህ እንደ ብዙዎቹ መላምታዊ ክርክሮች ጠንካራ መሠረት ያለው ክርክር ይመስላል።

ሰዱቃውያኑ ምላሽ የሌለው ጥያቄ ያቀረቡ ቢመስላቸውም፤ ኢየሱስ ግን ቶሎ ብሎ ሁለት ነገሮችን አለማወቃቸውን ገልጧል፤ እነርሱም፡- የእግዚአብሔርን ኃይልና የመጽሐፍ ቅዱስን እውነተኛነት ስተው ነበር። የትንሣኤ ሕይወት አሁን የምናውቀው ዓይነት ሕይወት አይሆንም። ትንሣኤ ወደ ተለየ ሕይወት የምንገባበት ነው። መላእክትን ፈጥሮ ባሕርያቸውን የወሰነው አምላክ ለሰማዩ ሕይወት የሚያስፈልገንን አዲስ አካል ሊሰጠን ይችላል (1ኛ ቆሮ. 15: ከ38 ጀምሮ)። ኢየሱስ መላእክት እንደምንሆን ወይም በሁሉም ነገር መላእክትን እንደምንመስል አልተናገረም። የእግዚአብሔር ልጆች ከመላእክት ይልቃሉና (የሐ. 17:22-24፤ 1ኛ ዮሐ. 3:1-2)። ኢየሱስ የተናገረው

በትንሣኤ አካላችን እንደ መላእክት ያታ- አልባ እንደምንሆን ነው። ስለሆነም፤ በመንግሥተ ሰማይ ጋብቻ አይኖርም። ፍጹም አዲስ አካል በምንለብስበትና ሞት በማይታሰብበት የዘላለም መንግሥት፤ ጋብቻ ልጅ መውለድና ዘርን መቀጠል አስፈላጊ አይሆንም።

ሰዱቃውያን ስለ መጽሐፍ ቅዱስም እውቀት አልነበራቸውም። የሙሴን መጻሕፍት እንቀበላለን ቢሉም፤ ሙሴ ከሞት በኋላ ሕይወት እንዳለ ማስተማሩን አልተገነዘቡም ነበር። አሁንም ጌታችን ወደ መጽሐፍ ቅዱስ ተመልሶ (ማር. 2:25፤ 10:19፤ 12:10)፤ የሚቃጠል ቊጥቋጦን ታሪክ አስታውሷቸዋል። እግዚአብሔር ለሙሴ በኃላፊ ጊዜ የአብርሃም፤ የይስሐቅና የያዕቆብ አምላክ «ነበርሁ» አላለም። ይልቁንም፤ «የአብርሃም፤ የይስሐቅና የያዕቆብ አምላክ እኔ ነኝ» ነው ያለው። እግዚአብሔር እነዚህን ቃላት በሚናገርበት ጊዜ እነዚህ የእምነት አባቶች (አብርሃም፤ ይስሐቅና ያዕቆብ) ሕያዋን ነበሩ። ስለሆነም፤ ሙሴ ከሞት በኋላ ሕይወት እንዳለ በሚገባ አስተምሯል።

የቀዳሚነት ጥያቄ (12:28-34)። ቀጣዩ ተፈታታኝ አንድ ፈሪሳዊ የሆነ ጸሐፊ ነበር (ማቴ. 22:34-35)። ጸሐፍት አይሁዶች ከሕጉ 613 (365 አሱታዊና 248 አዎንታዊ) ድንጋጌዎችን እንዲታዘዙ ወስነው ነበር። ጸሐፍት ከሚነጋገሩባቸው ጉዳዮች አንዱ ከእነዚህ መለኮታዊ ትእዛዛት የትኛው ይበልጣል? የሚለው ነበር።

ጌታም ዛሬም እንኳ ሳይቀር አጥባቂ አይሁዶች ጠዋትና ማታ የሚደግሙትን የዘዳግም 6:4-5 ታላቅ የእምነት መግለጫ በመጥቀስ ምላሽ ሰጥቷል። ይህም «ሺማ» ተብሎ የሚታወቅ ሲሆን፤ «እስራኤል ሆይ፤ ስማ» ከሚለው የእምነት መግለጫ የመጀመሪያ ዓረፍተ ነገር የተወሰደ ነው። (ሺማ ማለት ስማ የሚል ፍች አለው)። ከዚያም ባልንጀራችንን እንድንወድ የሚያደፋፍረውን ዘሌዋውያን 19:18ን ጠቅሷል። ኢየሱስ ፍቅር በሕይወት ውስጥ ትልቁ ጉዳይ እንደሆነ ገልጿል። ፍቅር የሕግ ፍጻሜ ነውና (ሮሜ 13:8-10)። እግዚአብሔርን የምንወድ ከሆነ፤ ፍቅሩ በልባችን ውስጥ ይቀጣጠላል። በተጨማሪም፤ ይህንኑ ፍቅር ለሌሎች መግለጽ አለብን። የምንኖረው በደንቦች ሳይሆን

በግንኙነቶች ነው። ይህም ከእግዚአብሔር ጋር የሚኖረን የፍቅር ግንኙነት ከሌሎች ሰዎች ጋር የፍቅር ግንኙነት እንድንመሠርት ያስችለናል።

ጸሐፊው ይህንን ክርክር ያስነሣው ኢየሱስን ለማሰር የሚያስችል መረጃ ለማግኘት የሚጥሩት ፈሪሳውያን መሣሪያ በመሆን ነበር (ማቴ. 22:35 አንብብ)። የጌታን ምላሽ ከሰማ በኋላ ግን አመስግኖታል። የጌታ ቃል ወደ ልቡ ስለ ዘለቀ አውቃለሁ እያለ የሚያስበውን እምነት በጥልቀት መረዳት ጀመረ። የአይሁድ ሃይማኖት መስዋዕቶችን ከማቅረብና ሕግጋትን ከመጠበቅ የበለጠ መሆኑን የብሉይ ኪዳን መጻሕፍት እንኳ ያስተምሩ ነበር [1ኛ ሳሙ. 15:22፤ መዝ. (51):16-17፤ (141): 1-2፤ ኤር. 7:22-23፤ ሆሴዕ 6:6፤ ሚክ. 6:6-8]።

አንድ ሰው ከእግዚአብሔር መንግሥት አልራቀም ማለት ምን ማለት ነው? ይህ አንድ ሰው «የፓርቲ መስመር» ለመከተል ወይም ግላዊ አድልዎን ለማስተናገድ ሳይፈልግ እውነትን እንደሚሻ የሚያሳይ አገላለጽ ነው። አንድ ሰው የተወሰኑ ሃይማኖታዊ ቡድኖች በሚሉት ሳይሆን የእግዚአብሔር ቃል በሚናገረው መንገድ እምነቱን እንደሚመረምር ያሳያል። ወደ እግዚአብሔር መንግሥት የቀረቡ ሰዎች አንዳንድ ወዳጆቻቸውን ለማጣትና አዳዲስ ጠላቶችን ለማፍራት ቢገደዱም እንኳ ለእውነት የመቆም ብርታት አላቸው።

የማንነት ጥያቄ (ማር. 12:35-37)። አሁን ጥያቄ ማቅረቡ የጌታችን ተራ ስለነበር፤ ከሁሉም በሚበልጠው የመሢሐ ማንነት ላይ አተኮረ። «ስለ ክርስቶስ ምን ይመስላችኋል? የማንስ ልጅ ነው?» (ማቴ. 22:42)። ይህ ጠላቶቹ ከጠየቁቸው ጥያቄዎች ሁሉ የበለጠ ጠቃሚ ጥያቄ ነው። ምክንያቱም ስለ ኢየሱስ ክርስቶስ የተሳሳተ አስተሳሰብ ካለን፤ ስለ ደኅንነትም ትክክለኛ አስተሳሰብ ሊኖረን አይችልም። ይህም ነፍሳችንን ለኩነኔ ያጋልጣታል (ዮሐ. 3:16-21፤ 8:24፤ 1ኛ ዮሐ. 2: 18-23)።

ኢየሱስ መዝሙር (110):13 በመጥቀስ የዳዊት ልጅ እንዴት የዳዊት ጌታ ሊሆን እንደሚችል ጠየቃቸው። አይሁዶች መሢሐ የዳዊት ልጅ እንደሚሆን ያምኑ ነበር (ዮሐ. 7:41-42)። ነገር ግን

የዳዊት ልጅ የዳዊት ጌታም ሊሆን የሚችለው መሢሕ በሰብአዊ ሥጋ የተገለጠ አምላክ ከሆነ ብቻ ነበር። መልሱ ጌታችን በተአምራዊ መንገድ መረገዙና ከድንግል መወለዱ ነው (ኢሳ. 7:14፤ ማቴ. 1:18-25፤ ሉቃስ 1:26-38)።

ይህ ክፍል የተጠናቀቀው ጌታችን ባስተላለፋቸው ሁለት ማስጠንቀቂያዎች ነበር። እነዚህም በጸሐፍት (ማር. 12:38-40) እና በሀብታሞች (ቍ. 41-44) ትንቢት ላይ የተሰነዘሩ ማስጠንቀቂያዎች ናቸው። የአንድ ሰው «አስፈላጊነት» የሚለካው በለበሰው ልብስ፣ በያዘው ሥልጣን፣ ወይም ማዕረግ ከሆነ አስፈላጊነቱ የውሽት ነው። ሰውን ጠቃሚ ሰው የሚያደርገው ባሕርይ ነው። ባሕርይ ደግሞ ከእግዚአብሔር ጋር በመመላለስ የምታሳድገው እንጂ ከሰው የምትቀበለው አይደለም።

በሴቶች አደባባይ አካባቢ ባሉት ግድግዳዎች ላይ ሰዎች መባዎቻቸውን የሚያስቀምጡባቸው አሥራ ሁለት የመለከት ቅርጽ ያላቸው ሰንዱቆች ነበሩ። ሀብታሞች ብዙ ገንዘብ ይሰጡ ነበር (ማቴ. 6:1-4)፤ ኢየሱስ ግን እነርሱንም ሆነ ስጦታቸውን አልተቀበለም። ዋናው ነገር ብዛቱ ሳይሆን ተመጣጣኝነቱ ነበር። ሀብታሞቹ የሚሰጡት ከተትረፈረፈው ሀብታቸው ሲሆን፣ ደህዋ መበለት ግን ያላትን ሁሉ ነበር የሰጠችው። ለሀብታሞቹ ስጦታቸው አነስተኛ ምጽዋት ሲሆን፣ ለእርሷ ግን ሕይወቷን በሙሉ የሚጠይቅ ነበር።

የአኗኗርና የአሰጣጥ ትዕቢቶች ሙሉ ለሙሉ ልናስወግዳቸው የሚገቡ ናቸው። መሪዎቹ አላፊ በሆነው ሃይማኖታዊ ሥርዓት ላይ መደገፋቸው ምንኛ አሳዛኝ ነው። ተራ ሰዎች የኢየሱስን ቃል በደስታ ሰምተው መታዘዛቸው ምንኛ ግሩም ነው።

አንተስ ከየትኛው ወገን ነህ?